CESTA

FARNOST DOLNÍ BOJANOVICE

Ročník XXXV 4/2024

Světlo v temnotě

Před více než dvaceti lety jsme se společně s mojí mladší sestrou Martou a s kamarádem Jiřím vydali do švýcarských Alp. Chtěli jsme vystoupit na jeden z místních čtyřtisícových vrcholů.

Auto jsme nechali v městečku Täsch, které se nachází nedaleko od úpatí slavného Matterhornu. Celý den jsme stoupali – nejdříve po prašné horské cestě, potom úzkou pěšinkou. Pozdě odpoledne jsem zjistil, že jsem v autě zapomněl stoupací železa, takzvané mačky, které jsme k dalšímu výstupu nutně potřebovali. Vnímal jsem, že musím svou chybu napravit. Předal jsem Jirkovi svůj batoh. Domluvili jsme se, že půjdou s Martou po pěšině pomalu nahoru. Až najdou vhodné místo k táboření, postaví na stezce „mužíka" z kamenů. Já jsem se rozhodl běžet zpět k autu. Tušil jsem, že se vrátím až někdy v noci. Při návratu mi hromádka z kamení pomůže najít jejich tábořiště.

Přes sestřiny protesty jsem se s baterkou a kouskem čokolády vydal na dlouhou cestu dolů. Měl jsem štěstí: po několika kilometrech běhu se mi podařilo přesvědčit dva myslivce, kteří u cesty parkovali se svým terénním vozem, aby mě zavezli k našemu zaparkovanému autu. Potom byli dokonce tak hodní, že se se mnou ještě vrátili nahoru, kam až jim to cesta dovolila. Dál už jsem musel pěšky. Ještě mě čekalo několik kilometrů prudkého stoupání. Díky mým dobrodincům jsem ušetřil spoustu času; přesto jsem na místo předpokládaného noclehu dorazil až za šera. Svítil jsem na pěšinku baterkou – ouha: všude byly rozeseté různě velké hromady kamení. Umělého „mužíka" jsem neměl šanci mezi nimi rozeznat. A tak jsem stoupal výš a výš; už to mohlo být kolem tří tisíc metrů nad mořem. Byla už úplná tma. Měl jsem stále větší strach, zda se Martě a Jirkovi něco nestalo. Bloudil jsem ve tmě a ve studeném větru mezi velkými kamennými bloky, volal a pískal, ale marně. Unaveně jsem se po-

sadil na velký kámen. Náhle jsem hluboko pod sebou zahlédl světélko baterky. Únava byla rázem pryč. Během čtvrt hodinky jsem seběhl dolů. Skutečně, byli to moji přátelé. Úleva a radost ze setkání byly nezměrné.

Dodnes si tuto dávnou příhodu občas připomínám. Snad nikdy jsem nezažil takovou radost z obyčejného světla, jako onoho večera v opuštěných, lhostejných a liduprázdných horách. Světlo mi tehdy dodalo novou sílu. Pomohlo mi najít směr, abych se mohl setkat se svými blízkými. Dalo mi jistotu, že je vše v pořádku.

I Vánoce jsou spojené se světlem: postupně ho přibývá na adventním věnci, ozařuje nazdobený stromeček, svítí díky zapálené svíci na štědrovečerním stole, osvěcuje naše betlémy…

Kéž by nezůstalo jen u symbolu. Pokud prožíváte Vánoce z pohledu lidí nevěřících, přeji vám světlo pramenící z upřímných a pevných mezilidských vztahů. Přeji vám světlo správných postojů, rozhodnutí, světlo k dobré, poctivé a naplněné životní cestě.

My, křesťané, věříme, že tím nejúčinnějším zdrojem světla je Ježíš – Bůh, který se stal člověkem. Jeho světlo nám může dát novou sílu, naději, může nám ukazovat správný směr. Jestliže v něj věříme, nepřestávejme ho stále znovu hledat a nacházet. Pokud ne, zkusme třeba úplně potichu říci: „Ježíši, jestliže opravdu jsi Boží Syn, jestliže o mně víš, přijď do mého srdce, do mého života, do mých vztahů, radostí i bolestí. Přijď se svým světlem do všeho, co je v mém životě smutné a temné.“ A nechme na něm, zda a kdy nám odpoví. Věřím – i na základě nejedné zkušenosti –, že se tak stane.

Přeji vám všem pokojné a požehnané Vánoce. Přeji vám radost ze světla, které je zdrojem jistoty, síly a naděje.

o. Petr

VZAL NA SEBE

J. Doubrava

Náš Pán Ježíš Kristus:
Vzal na sebe lidské tělo,
stal se jedním z nás.
Vzal na sebe hříchy lidstva,
byl pokorný a poslušný.
Vzal na sebe potupnou smrt,
víc už udělat nemohl.

Pane Ježíši Kriste!
Ty o nás víš.
Ty na nás myslíš.
Ty s námi cítíš.
Ty nás neopustíš.
Ty nás neodsoudíš.
Ty s námi počítáš.
Ty jsi s námi navěky.
Jsme my s tebou?

Vánoce plné radosti a naděje a požehnané dny Svatého roku 2025 přeje redakční rada Cesty

Milí přátelé,
dostává se vám do rukou vánoční číslo našeho farního časopisu.
Přijměte ho, prosím, jako malý dárek.
Věřím, že vás v něm může oslovit například svědectví o uzdravení malého Matyáška, rozhovory s mladými poutníky do Compostely a snad i další svědectví, zprávy a zamyšlení.

Každému z nás je určena radostná zvěst Vánoc:
Je zde Někdo, kdo přichází na svět z lásky k lidem, z lásky ke každému z nás. Ať vás tato radostná a stále znovu nová zpráva naplní novou silou a pokojem. Ať vás Bůh sám provází svou ochranou a požehnáním v době vánoční i v celém dalším roce.
To vám ze srdce přeji a modlím se za vás
Petr Karas

Všichni jste srdečně zváni na „půlnoční“ mši svatou na Štědrý večer, která začne tradičně ve 23 hodin i na bohoslužby o slavnosti Narození Páně, jež se konají v 7, v 8 a v 10 hodin. Boží požehnání do nového občanského roku si můžete přijít vyprošovat na Silvestra, kdy budeme slavit mši svatou ve 23 hodin.

Samozřejmě jste srdečně zváni i na další naše bohoslužby a farní akce v průběhu celého roku.

Zveme vás k tiché chvíli u betléma, kostel je otevřený od rána do večera po celý týden.

Vás poslalo samo nebe

Ve čtvrtek 26. září u nás sloužil mši o. Petr Krenický, slovenský kněz, který už mnoho let působí na Ukrajině. Melitopol, město na východě, kde naposledy sloužil, je obsazené Rusy. Proto byl donucen odejít a vrátil se do Tjačiva na Zakarpatí. Je to mimořádný člověk, má pevnou víru a přes všechno těžké důvěřuje neochvějně v Boží pomoc a lásku. Jeho slova jsou pro mě vždycky velkým povzbuzením, tak se podělím:

Z fronty přijíždějí muži k nám na Zakarpatí si odpočinout, uzdravit se a nabrat sílu. Snažíme se jim posloužit. Když jsem před několika dny odjížděl na Slovensko, svěřil jsem je všechny a taky svoji cestu Pánu. Je to asi 1200 kilometrů, a abych neusínal, modlím se růženec. Když jsem se jich pomodlil osm, auto přestalo jet. Zůstal jsem trčet na cestě, spojka je kaput. Stopuju, je potřeba, aby mě někdo odtáhl. Stojím u cesty asi hodinu a nic. Ptám se už trochu nervózně: Pane, co tím sleduješ? Vtom u mně zastavuje mladý kluk, vojáček. Dáváme se do řeči a on říká „Otče, vás poslalo samo nebe, já potřebuju vaši pomoc. Já už nechci žít. Před třemi měsíci zabili mého otce, před měsícem mého staršího bratra a teď i mého nejlepšího kamaráda. Proč mám žít...“ Mluvíme spolu, modlíme se. „Toto setkání mi dalo novou sílu k životu“ říká potom.

Rozhlédnu se a vidím v dálce autoservis. Vychází majitel, mluvíme spolu, oprava bude trvat asi dva dny. Prosím, jestli by to bylo možné urychlit, čeká mě ještě dlouhá cesta. Říká, že se budou snažit. Rozhovoří se o svém životě, přiznává, že i když byl vychován ve víře a byl oddán v kostele, roky už ovšem jeho práh nepřekročil. „Otče, snažím se žít dobře, nekradu, nepiju, o rodinu se starám. Ale můj ruksak už je plný, potřebuju ke zpovědi.“ Toužil po Božím pokoji, po síle, kterou může dát jen Bůh.

Jeden z našich mladých kněží jezdí sloužit mše k válečné linii. Většina jednotek o to stojí. Záleží na velitelovi. Jeden z nich byl vždycky arogantní, vysmíval se, zesměšňoval slovy „Tak co, pohřbívat nás přišels...“ Přesto začali mši sloužit. Když byli u modlitby Otče náš, přichází ten velitel s vojáky a říká „Nech přijímání i pro nás, půjdem všichni ke zpovědi. Kdyby dnes nad námi někdo nedržel ochrannou ruku, jsme všichni mrtví.“

Bůh je nenahraditelný. Je s námi uprostřed našeho světa. Chce zachránit každého, a když mu to dovolíme, může nás použít. Mnozí umírají, ale my víme, že je věčný život, plnost života s Bohem. To je naše naděje a síla. Buďme blízko Ježíši, čerpejme u něho, přimkněme se k němu.

připravila A. Tlachová

Godzone Tour „Nie si na to sám“

Letos se tradičně konal další ročník Godzone Tour s tématem „Nejsi na to sám“. Dříve ryze slovenská hudebně-taneční show se podruhé konala v Brně a poprvé i ve Zlíně. Účastnilo se jí na čtyřicet „bojanovčáků“, což určitým způsobem reflektuje oblíbenost akce u mladých. O co vlastně jde? Godzone je spojení prvků hudební, taneční a divadelní show, prolnuté modlitbami, chválami, svědectvími a možností využití přímluvné modlitby. Kromě toho zde bývá velmi mnoho efektů se světly a práci s pódiem. Letos úplně zhasnuli světla a nechali uprostřed pódia svítit bílý kříž. Se svými zážitky se nadále podělí dva mladí, kteří se letošní show účastnili.

Na letošní Godzone Tour jsem se hodně těšil. Jako každoročně je to skvělá akce, kde jde živě cítit Boží přítomnost. Letošní téma bylo „Nejsi na to sám“. Asi každý máme někdy pocit, že jsme v něčem ve víře sami. Godzone toto téma moc hezky uchopilo skrze svědectví, či tematické písničky. Husinu jsem cítil nejednou a tour ve mně ještě dlouho rezonovala. Myslím, že každý by měl Godzone zažít na vlastní kůži a já už se moc těším na další rok!

Jirka Tlach

Letos jsem byla na Godzone Tour dvakrát. Nejprve ve Zlíně a hned den po tom v Brně. Dalo mi to úplně jiný pohled. První den jsem Tour spíše vnímala jako takovou show. Z větší části jsem se dívala na taneční představení a nesoustředila jsem se na modlitbu. Ale právě ten druhý den, kdy už jsem “nečekala nic nového”, tak jsem to pojala spíše jako modlitbu a můj prostor pro Boha. Nejvíce se mi líbila část, kdy se zhasla všechna světla, všechno se zklidnilo a uprostřed haly svítil jen kříž. Došlo mi, že hlavní důvod toho večera nebylo jen nějaké představení, ale Pán Ježíš. Bylo opravdu hezké vidět tolik mladých lidí, kteří mají společný zájem.

Zuzka Rebendová

připravil Z. Sklenský

Pastorační veletrh

Biskupství brněnské přichystalo novinku - 19. října se v prostorách brněnského Biskupského gymnázia konal historický první PASTORAČNÍ VELETRH. Zúčastnilo se ho asi 400 lidí ze 130 farností.

Motto akce znělo: „CÍRKEV BUDE RADOSTNÁ TEHDY, KDYŽ BUDE HLÁSAT A ŽÍT EVANGELIUM“

Bylo to setkání inspirované novými pastoračními nápady. V rámci přednáškového dopoledne promluvil o. P. Karas a o. D. Vícha. Následovala společná mše svatá s biskupem Pavlem Konzbulem.

Odpoledne byla možnost navštívit stánky farností s prezentací jejich aktivit, např. farní evangelizační buňky, manželské večery, kurzy Alfa a Alfa pro mladé, pastorační služba seniorům, přímluvná modlitba a mnoho jiného.

„Chceme v rámci veletrhu podpořit všechny, kdo mají chuť věci rozhýbat a komu není dění v jeho farnosti lhostejné.“ dodal biskup Pavel Konzbul.

připravila
Marcela Červenková

Radostné Březany 2024

Duchovní obnova maminek začíná již doma odhodláním opustit rodinu na cca 48 hodin. Pro někoho je to moc, pro účastníky málo. Je to krátký čas zastavení mezi vším, mateřskými, pracovními a jinými povinnostmi, zastavení v hlubším usebrání a rozmluvě s Pánem. Tento rok pro nás otec Petr připravil pět obohacujících přednášek – úvah, při nichž jsme objevovali tajná zákoutí Písma. Hledali jsme **Pravdivý pohled na sebe,** ptali jsme se, **Kde najdeme skutečnou pomoc** a přirovnávali jsme život k **Výstupu na vrcholky hor,** učili se **Slyšet Boží hlas** v tichu. A vůbec upřímně si kladli otázku Kam směřuje náš život, a co můžeme ovlivnit vlastními silami a co ovlivnit nelze.

Ve všem jsme nacházeli jistotu Boží lásky a milosti. Naše diskuse nad Písmem nebyla jen vážná, naopak byla plná radosti, souznění, energie, ale také otázek, „protestů“ a porozumění.

Věřím, že všichni s Pánem rozmlouváme a svěřujeme se mu, ale ne vždy je atmosféra, čas, ochota a místo se těmto tichým hovorům naplno věnovat. A právě tady v Březanech byl ten správný čas a místo.

Nikdo nechce slyšet, s čím se Pánu Bohu svěřujeme, tyto hovory si každý ponechal pro sebe. Ale bylo pro nás milým ujištěním, že všichni bojujeme stejně s časem, růženec se modlíme při jízdě v autě nebo při mytí nádobí, je pro mě zadostiučiněním, nejsem jediná.

Povzbuzením je pro mě také vědět o Božích vyslyšeních a milostech, které nám Bůh dává. I když většinou ty nejlepší dary nepoznáváme v čase přítomném, ale jsou nám odhaleny posléze, kdy jejich přínos a hodnotu doceníme.

Společná adorace dává uklidňující sílu, pocit podpory bližního nejen v časech klidu a radosti, ale právě v těžkých chvílích, je mnohem více prožitá.

Na malou chvíli jsme se stali bezstarostnými dětmi na víkendovém kempu, při kterém jsme si chtěli hrát, radovat, zlobit a také trochu potrápit našeho duchovního „vedoucího“, což se nám také, jak jistě on sám potvrdí, podařilo.

Trávit čas s tolika „klientkami“ není nic jednoduchého, a tak nesmím zapomenout poděkovat a vyzvednout odvahu a statečnost našeho otce Petra. Řekla bych, že všechny naše připomínky a poznámky bral s nadhledem. Pán Bůh mu zaplať, my jen lidsky děkujeme.

Bylo to plně nabitých 48 hodin, ze kterých budeme ještě hodně dlouho čerpat a těšit se na další Březany.

Postřehy dalších účastnic:

„Holky, velké poděkování. Všechny svaly od smíchu mám namožené ještě teď a Duch svatý řádí ve všem, co dělám...“

„Moc moc moc děkuji všem za úžasné společenství, pohodu a zklidnění.“

„Setkání v Březanech mi pokaždé dává hlavně chvíle úžasného zklidnění a pokoje, možnost „zajet na hlubinu“ a přemýšlet nad tím, co zrovna prožívám. Také nabrat sílu do dalších dní, možnost vyslechnout a prodiskutovat zajímavé přednášky a podívat se na Boží slovo z různých pohledů. A v neposlední řadě užít si společenství s ostatními maminkami – takový pěkný „babinec“.“

připravila A. Jansová

Adventní obnova

Konala se ve dnech 13. a 14. prosince vždy po mši svaté, vedl ji o. Jan Pacner, farář u sv. Jakuba v Brně.

Zdůraznil, že Bůh chce jednat v našich životech. Máme odložit to, co může bránit Božímu příchodu do našeho života. I když nejme prerfektní, bere nás Bůh vážně a je skutečně s námi, stojí o každého z nás. Nemáme se bát hledat Boží tvář, snažit se žít dobře a dělat další kroky v našem životě. Bůh s námi počítá a chce, abychom udělali něco krásného, dobrého k Boží slávě a dobru lidí.

Toto adventní zamyšlení bylo zakončenou krátkou adorací.

zaznamenala B. Bílíková

Církevní silvestr 2024

V sobotu 30. 11. se u fary scházeli mladí, kteří se chtěli rozloučit s církevním rokem 2024 a přivítat nový liturgický rok...

A proč vlastně zrovna den před začátkem adventu?

No protože právě ten den končí liturgický rok a 1. nedělí adventní začíná nový...

Cílem této akce nebylo jenom se setkat se svými kamarády, zahrát hry nebo se najíst či napít (samozřejmě dětského šampusu), ale především, abychom se duchovně připravili na čas adventu a na slavnost Narození Ježíše Krista a zároveň se posnažili zlepšit náš duchovní život.

Začínalo se v Hodoníně mší svatou, při které jsme už slavili advent. Tedy, používaly se liturgické texty, písně i barva ornátu, které se hodí na dobu adventní. Následovně jsme se vydali do farního sálu, kde pro nás bylo připravené jídlo, pití a mnoho dalšího... No a potom už jsme začali naši první seznamovací hru, u které jsme vůbec nemohli mluvit (mnozí si asi říkají, jak se teda seznámili, když nemluvili…). Jakmile jsme se seznámili, šli jsme se občerstvit. Pak jsme se rozdělili do několika skupin a každá skupina měla vymyslet něco, jak například zlepšit náš život ve farnosti a mnoho dalšího. Potom jsme hráli spoustu her, viděli scénku, kterou si pro nás organizátoři připravili, někteří si i zatancovali na diskotéce, a tak to rychle uteklo (jak celý liturgický rok), že jsme si „skočili“ pro kelímky a přivítali nový liturgický rok (nečekaně o půlnoci ☺). Pak si ještě někteří šli ven hodit petardu a plní zážitků, informací a zábavy už jeli zpátky domů...

Na závěr bychom chtěli poděkovat samozřejmě všem organizátorům za připravený program i strávený čas a taky řidiči farního auta, který nás po půlnoci dovezl i zpátky domů. A obrovské poděkování patří především Pánu Ježíši, který je s námi ve všech krocích našeho života.

Sebastian Herka

Pohlednice z Aljašky

Jak většina z vás dobře ví, spolu s několika přáteli jsem měl možnost na přelomu srpna a září prožít putování po Aljašce. Nechci ho zde popisovat krok za krokem; bylo by to příliš obšírné. A tak se s vámi podělím pouze o některé zážitky z této daleké cesty.

Velká země

Tak se jmenuje jeden z klasických westernových filmů, natočený už v roce 1958. Jeho název mi při našem putování Aljaškou nejednou přišel na mysl. Na Aljašce je opravdu vše nesmírně velké a rozlehlé: od výšky hor (nejvyšší je Denali – dříve Mt. McKinley – 6190 metrů), přes nekonečné lesy, nedohlednou zvlněnou tundru až po nezvykle široká řečiště ledovcových řek. Víc než kdy jindy jsem se doslova dotýkal krásy a velikosti stvoření. Evropa je oproti tomu „malá“ a velmi rozmanitá. Nížina je zde brzy vystřídána horami či kopci a lesy přecházejí v pole. Na Aljašce je všeho opravdu pořádná „porce“. Pohledy na zdánlivě nekonečné lesy jsou o den či dva později později nahrazeny cestou mezi stejně tak rozlehlými horami. Je to velmi krásné, velmi působivé, zkrátka – převeliké.

Velká země

Putování horami v národním parku Wrangell

Opravdová divočina

Sotva člověk opustí jednu z mála silnic a vydá se do hor, uvědomí si, že i v tomto ohledu je to oproti našim krajům velmi rozdílné. V okruhu sta a více kilometrů není žádná civilizace; dokonce ani žádný mobilní signál. Všude kolem jen neprostupná divočina, jíž se dá v lepším případě projít úzkou pěšinkou. Jasně jsme si tam uvě-

domovali, že zde není místo pro žádnou chybu – pokud se někdo zraní, například při brodění prudké bystřiny či při výstupu strmým svahem – žádné pomoci kromě té naší se nedovolá. Má to něco do sebe: v běžném životě jsme dnes tak trochu zvyklí mnohé problémy podceňovat. Pokud se pokazí auto, zavolám odtahovku. Když se mi při výletu zvrtne kotník, zavolám sanitku či záchrannou službu. Na Aljašce si uvědomíte, že na vás musí být spoleh. Případný problém by nebyl jen váš; pořádný problém by měli i přátelé, kteří jsou s vámi.

Exotická zvířata

Ne, nebylo to tak, že bychom na medvědy či losy naráželi při každém kroku. (I když je pravda, že to, co po sobě medvědi zanechali, jsme překračovali velmi často.) Je to tak rozlehlá a opuštěná země (na rozloze 22x větší než Česká republika žije nějakých 700 tisíc lidí), že zvířata nemají problém vyhnout se místům, kde se lidé občas vyskytují. O to působivější ta občasná setkání ovšem byla. Mohli jsme na vlastní oči vidět zmíněného medvěda grizzly i menšího černého baribala, losa, orla bělohlavého i různá menší zvířata, jako třeba bělokura

Kolonie lachtanů

horského. Při plavbě lodí potom kosatky, keporkaka, kolonii tuleňů či vydru mořskou. Jak rozmanitý je svět i vše, co na něm přebývá…

Zlatá horečka

Na dva dny jsme si „odskočili“ i do kanadského Dawsonu, který leží na řekách Yukon a Klondike. V roce 1897 se tato tehdy bezvýznamná osada stala cílem desetitisíců mužů, kteří v době zlaté horečky toužili po rychlém zbohatnutí. Aby dosáhli tohoto – ostatně velmi nejistého – cíle, byli připraveni vynaložit neuvěřitelné úsilí: ze svých zpravidla skromných

Táboření na břehu řeky Klondike

prostředků nakoupit více než tunu zásob (v místě se žádné jídlo sehnat nedalo) a všechno potřebné vybavení. Na lodi se dopravit do přístavu Skagway. Potom naložit náklad na záda a přejít s ním strmý a v zimě i nebezpečný Chilkootský průsmyk až k Benettovu jezeru. Ovšem pozor: tuto 53 kilometrů dlouhou cestu bylo potřeba vzhledem k množství přepravovaných věcí absolvovat i více než 30krát. Dále bylo nutné si na břehu jezera sestrojit pramici a na ní překonat několik velmi nebezpečných peřejí. Teprve potom se dostali k řece Yukon, po níž mohli doplout do Dawsonu. Ani v té chvíli ovšem neměli vyhráno: čekalo je zaregistrování claimu (území na rýžování zlata), zbudování nuzného přístřešku a potom měsíce úmorné práce. V třeskutých mrazech muži rozdělávali velké ohně, aby půda pod nimi roztála. V té potom s pomocí rýžovacích pánví hledali zlatou rudu. Ani jaro jim příliš neulevilo: sice bylo tepleji, ale zato se objevila hejna komárů. Mnoho zlatokopů zahynulo, jen málo zbohatlo… Sedím na břehu řeky Klondike a přemýšlím nad touto pohnutou historií, kterou tak barvitě zachytil ve svých knihách Jack London. Připomínám si Ježíšovu větu: „Děti to-

Jeden z mnoha krásných pohledů

hoto světa jsou prozíravější než děti světla.“ Ano, a také obětavější, když jde o vidinu zisku. Kéž bych se stejným nasazením a se stejnou obětavostí usiloval o dosažení Božího království…

Pohledy jako z kalendáře

Před cestou na Aljašku jsem byl trochu skeptický. Jistě je to tam krásné, ale příliš jsem nepočítal s tím, že zhlédnu podobné pohledy, jaké znám z kalendářů či z internetu. To jsou jistě mírně naaranžované snímky, které neodrážejí skutečnou realitu, myslel jsem si. Opak byl pravdou. Když jsme cestovali po této velké zemi, ať už pěšky, nebo autem, mohli jsme se zastavit skoro kdekoliv a byli v úžasu nad krásou, která nás obklopovala. Navíc jsme měli štěstí na to nejlepší možné období: počasí bylo – navzdory předpovědím – většinou hezké, na jaře a v létě všudypřítomní komáři už nás neobtěžovali a listy stromů byly zbarvené do žluta, borůvčí do červena. Nejednou jsem si tam vzpomněl na prosbu z desátku k Duchu svatému: „Prosíme o dar poznání, aby nás stvořené věci vedly ke chvále jejich Stvořitele, našeho nejvyššího Pána.“ Na Aljašce to bylo docela snadné. Věřím ale, že je to možné i u nás, pokud máme otevřené oči a srdce.

Náhody a náhodičky

Různých „náhod“ jsme v průběhu naší cesty zažili mnoho. Již zmíněné počasí, které podle předpovědí nemělo stát za nic, ale nakonec se téměř vždy na poslední chvíli umoudřilo.

Setkání s milými a ochotnými lidmi, v případě potřeby připravenými nám bez váhání pomoci – třeba když se nám v kempu u McCarthy vybila baterie u auta. To, že jsme ztratili stezku v horách, nás přinutilo přenocovat – jak jsme druhý den zjistili – na posledním rovném místě, kde to ještě vůbec bylo možné. I to, že když jsme na cestě z hor po pěti nocích v přírodě hledali nějaký penzion (což při hustotě místního osídlení není zase tak snadné), narazili jsme v pravý čas na dostatečné levný a dostatečně velký, takže jsme tam mohli přes noc vysušit všechny mokré věci… Mohl bych pokračovat ještě dlouho. Po celou dobu jsme pociťovali, že je nad námi mocná a ochraňující

Barvami hýřící národní park Denali

Boží ruka. Vnímali jsme to tak všichni a jsme za to vděční.

Jsem vděčný i vám, milí přátelé. Mnozí jste nás na naší cestě podporovali svou modlitbou – a my jsme to velmi vnímali. Mnozí jste mi též pomohli materiálně skrze dary k mým padesátinám. Platí to, co mám napsané na konci videa z naší cesty: byli jsme tam i pro vás. Pokud budou ještě další zájemci, rád vám zmíněné video znovu promítnu. Ať jsou i všechny vaše životní cesty dobré a požehnané.

o. Petr

***Viktor Pařízek** konal v naší farnosti svoji praxi od dubna do července tohoto roku. Potom odešel do Žarošic. V sobotu 7. prosince přijal v Brně z rukou biskupa Pavla Konzbula jáhenské svěcení. Do kněžského svěcení bude nadále působit v Žarošicích. Děkujeme mu za jeho pomoc v naší farnosti, ke svěcení mu blahopřejeme a vyprošujeme mu hojnost pomoci a síly Ducha Svatého.*

Matyášek žije

Chceme se s vámi podělit o svědectví, které je sice dlouhé, ale velmi oslovující:

Jsem křesťanka, pravidelně navštěvuji bohoslužby, modlím se, a k tomu všemu jsem rozvedená. Nelichotivá a zarážející kombinace. A i když nejsem pyšná na to, že v prvním manželství jsem nedokázala dodržet slib, který jsem Bohu dala, píšu to proto, že i takoví lidé jako já chtějí udělat ve svém životě pro Boha místo, i tito lidé touží po Boží lásce, jeho odpuštění a sloužit Mu jako dobří křesťané. Nevím, jakým způsobem na mě Bůh pohlíží, ale milosti, které od něho dostávám, jsou nepřehlédnutelné. Často si kladu otázku, čím jsem si zasloužila, že mě Bůh neopouští, dává mi nové a nové šance, přestože selhávám. Sama pro sebe hledám odpověď. Snad je to proto, že chci, toužím Ho mít po svém boku, cokoliv dělám, chci a snažím se dělat v souladu s Jeho vůlí. Moje víra už vlastně není víra, vnímám ji jako jistotu, že pokud se pro Boha rozhodnu, nikdy mě neopustí.

V červnu 2024 jsem dala Bohu slib. A teď je na čase ho splnit. A proto pro všechny, kteří chtějí najít Boha ve svém životě, píšu svůj příběh. Snad bude povzbuzením pro ty, kteří ve svém životě očekávají příchod postiženého dítěte. Zároveň ho píši pro všechny, jejichž dítě či jiný blízký člen rodiny se ocitl v ohrožení života. Je o naději, o Božích poselstvích a o vás, kteří za utrpení a uzdravení jiných obětujete své modlitby. Protože bez vás a bez vyslyšení vašich modliteb by to byl úplně jiný příběh. Po jeho přečtení mohu být mnohými vnímána jako náboženský fanatik. Myslím si, že žiji úplně normální život jako miliony jiných lidí. I když víra hraje podstatnou úlohu v mém životě, do příkladného křesťanského života mám hodně daleko. V tomto příběhu jsem však Bohu dala maximální prostor. Nikdo jiný totiž nedává tolik naděje, nikdo jiný nebývá tak nablízku, nikdo jiný není ve svých milostech tak štědrý. Každý den jsme obdarováváni a každý den jeho dary většinou přehlížíme, jsou natolik samozřejmé, že je bereme jako nezbytnou součást našeho života. Kolikrát si ve svých životech povzdechneme „Bohu díky!“? Kolikrát to

však myslíme naprosto cíleně a vážně?

Nechci, aby moje „Bohu díky!“ upadlo v zapomnění, aby je přikryl čas novými zkušenostmi, novými zážitky, novými příběhy, a proto píšu toto poselství a třeba osloví i někoho dalšího.

Jsem milující matka tří dětí. Každé z nich je jiné, ale každé z nich milujete stejně, bez ohledu na jejich úspěchy, na jejich chyby. Můj příběh bude o tom nejmladším, o Matyáškovi. O dítěti s Downovým syndromem, který zcela zásadním způsobem obohatil náš život. A proto bude asi žádoucí, když svůj příběh začnu jeho narozením, nebo lépe ještě dříve. Zatímco narození prvorozeného syna bylo dílem náhody, mé další děti byly pečlivě naplánovány. Dvě bezproblémová těhotenství vystřídalo třetí, které se nevyvíjelo dobře. Lékař vám naznačuje, že plod nevypadá zdravě, a připravuje vás na to, že bude zapotřebí se rozhodnout. A já ve své zbabělosti jsem se jako vždy obrátila na pomoc k Bohu a prosila, aby to zařídil on, jenom aby nenastala situace, že já sama se budu muset o životě svého dítěte rozhodovat. V 10. týdnu těhotenství si Bůh naše dítě vzal k sobě a zanedlouho jsem otěhotněla znovu. Situace se opakovala a já opět vložila svou důvěru do Božích rukou. Ve velkých bolestech jsem o své dítě v 11. týdnu přišla. Pod pečlivou lékařskou kontrolou jsem otěhotněla popáté. Zdá se, že žádné komplikace se nerýsují, přesto vás doktor posílá na prenatální vyšetření. Považovala jsem to za zbytečné. Třetí dítě jsem moc chtěla, modlila se k Bohu, aby vše dobře dopadlo, a neviděla jsem jediný důvod, proč podstupovat další vyšetření.

V 6. měsíci však začalo být jasné, že něco není v pořádku. Diagnóza Downův syndrom začínala mít jasné obrysy a přicházely i rady lékařů, jak celý problém „vyřešit“. Zkušenosti s touto diagnózou jsem neměla ani ze svého okolí. Nechtěla jsem spoléhat jen na lékařské doporučení a hledala jsem informace na internetu. Vesměs byly pozitivní, ale začne vás nahlodávat pokušení ve formě pochybností, jestli to zvládnete. Tím spíše, když manžel má větší strach než vy. A já jsem našla odvahu a prosila Boha do třetice. Asi se vám to bude zdát úsměvné, ale já jsem naprosto zřetelně a s jistotou cítila Boží „NE“. Vnímala jsem od Boha dar

svobodné vůle. Jaké by měl člověk zásluhy, kdyby všechno vyřešil Bůh? Zcela jasně jsem od Boha cítila jeho poselství: „Dvakrát jsi o sobě pochybovala, tak jsem rozhodl za tebe. Teď je to tvé rozhodnutí a já ti věřím, že se rozhodneš správně.“ A já se rozhodla. Přesto jsem až do narození doufala, že se prognózy lékařů nevyplní. Svým rozhodnutím jsem vnímala, že chci dát našemu dítěti šanci. A tenkrát jsem zdaleka nevěděla, že dáváme šanci vlastně sami sobě. Šanci, do jaké míry se dokážeme vzdát svého pohodlí a zařadit do svého života hodnoty, pro které dosud nebylo místo.

Dodnes si pamatuji cestu vlakem do Brna, kdy jsme jeli oznámit lékařům naše rozhodnutí. A zrovna během cesty jsem začala vnímat první silné pohyby našeho dítěte, jako kdyby chtělo říct: „Já jsem tady, jsem součástí tvého života, jsem závislý na tvém rozhodnutí a na celém světě není nikdo jiný, komu bych mohl důvěřovat víc než tobě.“

Na manželovo a dceřino přání dostal syn jméno Matyáš. Chtěli jsme ho opravdu vnímat jako dar Boží a bylo to miminko jako každé jiné. Matyášek byl zlaté dítě, vůbec neplakal, ničeho se nedožadoval, jako kdyby naznačoval, nechci vám být vůbec na obtíž. A snad právě proto jsem zabrala na plný plyn. Po narození zjistili lékaři vrozenou vývojovou vadu - neprůchodný dvanácterník. U dětí s Downovým syndromem je třeba s vývojovými vadami počítat, náš problém byl ale odhalen až šestý den; tedy předčasně narozené dítě s váhou 2,3 kg dostávalo pomocí hadiček mléko, které tělo nedokázalo zpracovat a s natrávenými žaludečními šťávami ho vracelo zpět, prakticky tedy šest dní hladovělo. Jeho organismus byl natolik oslabený, že na můj dotaz ohledně závažnosti operace mě paní doktorka doporučila pokřtít dítě již v inkubátoru. Nezbývalo nic jiného než vložit svou víru v sílu modlitby a v požehnané ruce lékařů, aby vše dobře dopadlo.

Po celých 6 týdnů jsem každé ráno něco rychle uvařila, uklidila, zavedla dcerku do školky a kolem deváté jela vlakem do brněnské nemocnice, abych se pozdě večer vrátila domů a v noci se budila na odsávání mléka. V období šestinedělí toto absolvovat denně včetně sobot a nedělí bylo velmi náročné a já jsem si poprvé uvědomila, kolik toho milující rodič dokáže zvládnout. Není nic, co byste pro svoje dítě nedokázala. Klidně budete vstávat v horkých letních dnech již ve 4 hodiny ráno, abyste čtyři cykly cvičení podle doktora Vojty zvládly v dopoledních hodinách a ve slunečném odpoledni dítě už tolik nezatěžovaly. Budete sbírat informace o Moralesově metodě, znakování, hledat nejlepší odborníky v péči o syna, prostě nechcete nic podcenit. Dodnes mám v živé paměti rozhovor s mým manželem, který mně řekl: „Jestli se mají rodit děti s Downovým syndromem, tak je dobře, že se narodil nám. Protože my ho máme a budeme mít rádi, u nás mu bude dobře.“ Bylo to pro mě velké povzbuzení od člověka, který v prvních dnech narození nedokázal vůbec fungovat a s hlavou v dlaních se díval do země a já neměla odvahu se ho zeptat, jaké myšlenky se mu honí hlavou. Až později se vyjádřil v tom smyslu, že kdyby člověk věděl, že mít dítě s Downovým syndromem je vlastně v pohodě, určitě by si ušetřil spoustu bezesných nocí a černých myšlenek.

Podobně jako u manžela i u mě ze začátku převládala lítost z představy, že nemám „zdravé“ dítě. Po celé tři měsíce mně každé ráno při pohledu na něj tekly slzy. A potom jedno srpnové ráno si řeknete: „Dost, to byla poslední slza.“ Prostě si uvědomíte, že tento dar Boží jste dostali proto, aby váš život byl bohatší a láskyplnější a den ze dne zjišťujete, že děti s Downovým syndromem mají stejný potenciál života jako kterékoli jiné dítě a že se dokáží radovat z úplných maličkostí, které „zdravý“ člověk zahlcený problémy, uspěchaností a konzumem dneška nedokáže vůbec vnímat. Potom vás napadne myšlenka, jak je možné, že u těchto dětí někdo pochybuje, že pro ně v životě není místo, že jsou na obtíž rodině a společnosti. Mám zato, že si právo na

život zaslouží daleko více, protože požadují tak málo a zároveň mohou hodně dát. Ano, péče je možná náročnější, jeho výchova a vzdělání vyžaduje velkou dávku trpělivosti, obětavosti a času. S největší pravděpodobností neobjeví teorii relativity, neopraví auto, nepostaví dům, ale jeho přínos bude mít rozměry, jakých se této společnosti tak nedostává. Jeho bezelstné vnímání světa spolu s láskou, která nezná hranic, je dnes stejně jako v minulosti tolik žádoucí. A má v lidském životě něco větší hodnotu než láska? Je něco důležitější, smysluplnější?

Ráda bych se ještě zmínila o jedné epizodě v našem životě. Mojí prostřední dceři byla v sedmi letech diagnostikována epilepsie. Nemohla jsem uvěřit tomu, že budu mít i druhé dítě s handicapem. Ptáte se proč, co děláte v životě špatně, co vám chce Bůh sdělit. Osobně se hodně modlím k Duchu svatému. Jednak za dar víry, lásky, moudrosti, trpělivosti, síly, obětavosti a pokory, ale také za to, abych uměla naslouchat, co mně Bůh chce sdělit. A i v tomto případě jsem zcela jasně cítila Boží poselství. Jako by mně Bůh naznačoval, že je bláhové myslet si, že o svém životě rozhodujeme sami. U Markétky lékaři nezavdali žádnou příčinu pochybnosti, že by dítě nemělo být zdravé a po sedmi letech přichází problém, kterému musíte čelit. Matyáškovi nechtěli dát lékaři šanci ani na začátku. To, že dceři epilepsie záhy vymizela, vnímám jako důkaz Boží lásky, rozhodla ses pro Matyáška a já ti vrátím zdravou Markétku.

Mohla bych vyprávět ještě o mnoha milostech, kterých se mi v posledních letech dostalo, ale žádná z nich neměla takovou sílu jako ta, která se odehrála v letních měsících 2024. To, co prožíváme, je neuvěřitelný a doslovný zázrak pro mě, mou rodinu a okolí, pro lékaře a pro všechny ty, kteří potřebují důkaz, že u Boha není nic nemožného. Tento příběh je zároveň poděkováním vám všem, kteří jste obrátili svoje srdce v modlitbách k Bohu. Díky tisícům modliteb mohl vyslyšet volání a vrátit nám naše milované dítě do života.„Kde se dva nebo tři modlí ve jménu mém, jsem já uprostřed nich.“

Páteční ráno 7. června slibovalo krásný letní den a já jsem přemýšlela, jak ho co nejlépe využít. Po celý týden nechodil Matyášek do školy, měl střevní problémy, ale protože už odezněly, nic nebránilo tomu, aby v závěru týdne do školy nastoupil. S paní učitelkou jsem situaci probrala, ale protože v pátek měli jít s dětmi na dopravní hřiště, doporučila mně, že vzhledem k nedostupnosti k toaletám, bude lepší, když Matyášek nastoupí až od pondělí. Ten jeden den už přece nic neřeší. Kdybychom jenom tenkrát obě dvě věděly, jak řeší hodně. Spolu s Matyáškem jsem ráno navštívila charitní obchod, kde příležitostně vypomáhám. Zatímco se on zabavil hraním, pustila jsem se do práce, o kterou ani tentokrát nebyla nouze. Od rána vypomáhala v obchodě i moje kolegyně, která má rakovinu. Podotkla, že je velmi hladná, protože celý den nic nejedla. Já jsem měla doma uvařeno, a tak jsem slíbila, že jí oběd přinesu, ale až poté, co se půjdeme se synem ostříhat a koupím mu i slíbenou zmrzlinu. U kadeřníka jsme se však zdrželi déle, bylo tam více lidí a místo zmrzliny chtěl Matyášek nanuk z obchodu. Domů jsme se tedy vrátili později, a navíc Matyášek odmítal kamkoli jít. A tak jsem se rozhodla, že odběhnu přes cestu s obědem do obchodu, zatímco on poobědvá u iPadu.

Nechtěla jsem ponechat

nic náhodě, zavřela jsem všechna okna, zamkla a utíkala do obchodu. Když jsem se vracela, viděla jsem na chodníku někoho ležet, mířily k němu tři osoby. Ten někdo bylo moje milované dítě; pohled na něj bude pro mě doživotní trauma. Těžko se mně o tom píše. Asi jsem křičela, plakala, určitě se modlila, nemohla jsem uvěřit tomu, že toto není sen. Bydlíme přece v půdní vestavbě, zavřené okno Matyášek nikdy neuměl otevřít. Co se stalo? Za 6 minut strávených v obchodě se toto nemohlo odehrát!!! Každé další napsané slovo ve mně vyvolává tisíce vzpomínek. Jsou plné bolesti. Nejde vypovědět, co prožíváte. Ať napíši cokoliv, všechno bude jen stín toho, co jsem prožila. Za chvilku přijela policie, sanitka, vrtulník, přiběhla lékařka se zdravotní sestrou, kolegyně z charitního obchodu, sousedi, kamarádka, moje dcera se vrátila ze školy, manžel z práce, sestra z Vracova, babička s dědou. Vlastně nevím, co psát. Všichni v rámci možností dělali maximum a zároveň všichni tušili, že u pádu ze 12 metrů nelze počítat s dobrým výsledkem. Ještě z ulice jsem obvolala své známé a prosila, aby na Matyáška pamatovali ve

svých přímluvách na mši sv. v Hodoníně a v Domaníně. Byla jsem v šoku a zmatená, proto jsem se svým synem nemohla nastoupit do vrtulníku.

Sbalila jsem si základní věci a spolu s manželem jsme odjeli do Brna. Jsem vděčná za to, že jsem mohla v Brně zůstat, prakticky kdykoliv jsem mohla k synovi. Pravidelně jsem přicházela po 7. hodině a odcházela kolem 22. hodiny, často i později, nebo jsem se probudila v noci a šla k němu ve 3 hodiny ráno. Období, které chcete vymazat ze svého života. Chcete se probudit ze zlého snu. Hlavou se vám honí zmatené myšlenky a hlavně výčitky. Hrozné výčitky. O mojí lehkovážnosti. Já i moje okolí jsme moc dobře věděli, že můj syn je na mně závislý. Všechno chtěl dělat se mnou nebo se svou sestrou Markétou, všude jsme chodili spolu. Věděla jsem, že je to na úkor mých starších dětí, nejstaršího syna a hlavně dcery, která si mě alespoň občas chtěla užít jen pro sebe. Ale Matyáškově lásce nešlo odolat. Smířil se s čímkoliv, jen aby mohl být se mnou. A já jsem usilovala o to, aby se ode mě dokázal

odpoutat. A teď v nemocnici zjistíte, že jsem to já, kdo je závislý. To já ho potřebuji. Za každé ze svých dětí bych položila život a teď jen vnímáte plné nasazení neskutečného množství lékařů a zdravotního personálu, od kterého neslyšíte nic jiného než to, že stav je vážný.

Nikoho se neptám, proč taky. Velmi brzy pochopíte význam čísel z přístrojů, na které je napojeno vaše dítě, koutem oka pozorujete rentgeny, ukazující rozsáhlé zlomeniny lebky, lebečních kostí, pánve, stydké kosti, klíční kosti, lopatek, lokte, zápěstí, na ultrazvuku přivírám oči, abych neviděla červené potoky krve z vnitřních orgánů, poškozeny jsou játra, ledviny, nadledviny, slinivka, dvanácterník, plíce, ve kterých se hromadí voda, stejně jako v dutině břišní, krevní oběh vykazuje závažné nedostatky. Jen stěží se vyrovnáváte s tím, že je odstraněna část lebky, aby oteklý mozek měl prostor pro fungování, rozsáhlé krvácení do mozku dává pramalé šance k přežití. S neskutečnou bolestí vnímáte každou odřeninu a podlitinu na jeho tělíčku, o množství hadiček a drenů ani nemluvě. Oční lékař diagnostikuje poškození optického nervu, obličejový chirurg rozhoduje o nutnosti plastické chirurgie obličejových kostí. O diagnóze polytrauma jsem dosud neslyšela. Bohudík. Co všechno obnáší, se dozvídám až mnohem později.

Je tak jednoduché se modlit. Máte výjimečnou příležitost trávit celé dny se svým synem a s Bohem. Modlíte se Pompejskou novénu; růženec radostný, světla, bolestný i slavný je naráz moc krátký. Přidáváte si další desátky, které obětujete za uzdravení syna i ostatních dětí, které na oddělení ARO poznáváte. Další desátek za zmírnění utrpení na celém světě, další za lékaře a záchranáře, za dobrodince, kteří obětují svůj čas a modlitby lidem, kteří potřebují Boží milosrdenství, za ty, kteří se modlí za Matyáškovo uzdravení, za dar víry. Vlastně celé hodiny, dny a noci můžete promodlit. Kolikrát mě napadla myšlenka, jak jsem sobecká. Běžně se modlím krátce ráno a večer, většina modliteb je v mém případě na cestách, v čekárně u lékaře, při jízdě v dopravních prostředcích. Prostě v době, kdy nemáte „nic jiného na práci“, a tak se modlím.

Uvědomuji si, jaký jsem pokrytec. Modlím se denně, ale vždy je to jen tehdy, když mám čas. A teď ho mám. Mám moře času. Bůh si mě našel, aby se mnou komunikoval a já jsem si pomalu, ale jistě začínala uvědomovat, že díky Matyáškovi je moje srdce naplněno Bohem tak, jak jsem si nedokázala nikdy představit. Začala jsem chápat, že pokud chci žádat Matyáškovo uzdravení, nemůže to být proto, že chci, ale protože je to Boží vůle. Jeden z mých desátků jsem doslovně obětovala za Matyáškovo uzdravení pro Boží slávu, naši pokoru a obrácení hříšníků. A díky Bohu jsem na to nebyla sama. S úžasem a vděčností jsem vnímala záplavu SMS zpráv, které mně sdělovaly, kde všude se za Matyáška modlí. Zpočátku jsem chtěla všechna ta místa objet a osobně poděkovat. Jejich modlitby a podpora byly to, co mě dodávaly neuvěřitelnou naději, že na prosby nejsem sama. Podpora přicházela i od míst, která jsem dosud neznala. Objet všechna ta místa nebude v mých silách, ale rozhodně a z celého srdce bych chtěla poděkovat všem, kteří na Matyáška pamatovali. Jednak mojí rodině, přátelům, ale především všem věřícím, křesťanským sdružením, modlitebním a růžencovým společenstvím ve městech Hodonín, Dolní Bojanovice, Žarošice, Násedlovice, Moravská Nová Ves, Milovice, Archlebov, Vacenovice, Holíč, Skalica, Moravský Žižkov, Domanín, Těmice, Vracov, Kyjov, Syrovín, Mutěnice, Čejč, Prušánky, Lidečko, Uherský Brod, Podolí, Brno, Rožnov pod Radhoštěm, Valašské Meziříčí, Teplice, Litomyšl, Český Krumlov a další. Přicházely ke mně zprávy, že Velehrad zabral na plný plyn, devítidenní mše sloužili cisterciáci v klášteře Vyšší Brod, na Matyáška pamatovaly kláštery v Praze, Olomouci, na poutních místech v Žarošicích, Šaštíně, Hostýně, Blatnici pod sv. Antonínkem, Medjugorje, Lurdech, Vatikánu. Byla jsem neuvěřitelně vděčná všem, kteří našli odvahu, aby mně napsali, povzbudili mě, nebo mě jakkoliv podpořili.

Když jsem se v noci vracela na ubytovnu, s vděčností jsem pročítala všechna ta povzbuzující sdělení, desítky zpráv, stovky lidí, kteří na Matyáška pamatují, tisíce modliteb za jeho uzdravení a nekonečná milost Boží. Tolik naděje. Dávalo mně to ohromnou sílu, byla to lavina, kterou nešlo zastavit. Chtěla bych vzpomenout každé jméno, které na nás pamatovalo, spousta z nich je mých dobrých přátel,

kolegyň, rodičů Matyáškových spolužáků… Když jsem začala psát ta jména, zjistila jsem, že i když je jich hodně, ještě více je těch, které vůbec neznám, možná se míjíme na ulicích a já nikdy nebudu vědět, kdo všechno prosil o uzdravení pro moje dítě. Proto bych chtěla poděkovat vám všem, kterým není lhostejné utrpení druhých, vám všem, kteří ve svých modlitbách pamatujete na všechny ty, kteří potřebují milosrdenství Boží. Modlím se za to, aby vaše modlitby byly příkladem ostatním. Pán Bůh vám všem žehnej. Bez modliteb, rozmlouvání s Bohem a bez jeho milostí nemá člověk šanci.

Matyáškovi těch šancí lékaři moc nedávali. I když jsem se já osobně na jeho zdravotní stav neptala, moje rodina ano. Já sama jsem jaksi cítila, že je zbytečné vědět, jak je na tom můj syn dnes, když poslední slovo bude mít Bůh. Vložila jsem jeho osud do Božích rukou a z celého srdce jsem mu nepřestávala děkovat za to, jaké výborné, špičkové a obětavé lékaře seslal Matyáškovi do života. Skvělému týmu lékařů a zdravotnímu personálu ve Fakultní nemocnici v Brně patří mé velké poděkování, protože jejich nasazení bylo vyčerpávající. Někdy jsem cítila, že je moje chování znepokojuje, od synova lůžka jsem se téměř nehnula, růženec jsem prakticky po celou dobu neodkládala, a když mně sami od sebe lékaři sdělovali, jak moc závažný je synův stav, opakovaně jsem odpovídala, že věřím na zázrak. Doslova jsem řekla: „U Boha není nic nemožného.“ Jeden z lékařů mně na to jednou odpověděl, že i zázrak má své limity. Jednou jsem oponovala doslova takto: „Já vím, že čekám na zázrak, který přepíše dějiny medicíny, ale přesto je to

možné, že?“ Odpověď na tuto mou otázku jsem se tenkrát nedozvěděla.

Přesto vaše víra prochází obrovskou zkouškou. Co když má Bůh s vaším dítětem jiné plány? Když mně přinesli uzlíček s Matyáškovým oblečením a boty, skoro to odmítám přijmout, protože mám strach, že to bude to jediné, co mně po něm zbyde. A když uzlíček přijmu, držím to tak pevně, jako bych držela svoje dítě, dlouhé hodiny ho neodkládám, pevně ho tisknu k sobě a držím ho v náručí, když usínám a když se probouzím. Mám strach, když mě zdravotní sestra vyzve, abych své dítě umyla sama, dosud jste to dělaly ve dvou, někdy i ve třech, při polohování a mytí je třeba být opatrný na množství hadiček, zlomenin a poranění hlavy, máte strach posunout své dítě třeba i o 5 cm. Rozhlížím se po oddělení, jestli mně sestřička nepřijde pomoci, ale tentokrát je to jinak. Proč? Že by to vzdali a už vlastně nezáleží na tom, jak s ním budu manipulovat? Jen těžko polykám slzy a zaháním černé myšlenky. Vlastně se mně to nedaří vůbec. Mám strach, když dvanáct dní každé ráno slyšíte, aniž byste se ptala, že stav je vážný. Dvanáctý den jako obvykle chcete jít za Matyáškem a sestřička mě nechce pustit s tím, že mám počkat na pana doktora v místnosti pro rodiče. Čekám dvě hodiny, modlím se a mám strach. Vůbec nechci přemýšlet nad tím, proč za synem nemůžu, jenom se modlím.

Po 9. hodině přichází pan doktor a následuje ho kontaktní pracovnice z Centra provázení. Už několikrát mě oslovily, aby mě povzbudily v naději, že lékaři dělají, co mohou, aby moje milované dítě zachránili. Tentokrát je to však jinak. Lékař mně oznamuje, že Matyáškův stav se prudce zhoršil, a je třeba, abych byla připravená. Ke všem závažným poraněním se přidává rozsáhlá infekce doprovázená septickým šokem. Psychologická podpora je tu proto, abych to zvládla. Udělalo se mi špatně, vůbec nemohu fungovat, ani sedět, lehla jsem si na zem a pláču. Slzy nejdou zastavit, nevnímám, co říká doktor. Ten po chvíli odchází a paní z Centra provázení mně oznamuje, že na mě počká na chodbě. „Paní Havelková, klidně si poplačte, nebudu vás rušit a potom probereme, co dál.“ Nevím, jak dlouho jsem plakala. Najednou mou myslí jako šíp projede otázka. „Jano, věříš, nebo pochybuješ?“ Otázka se opakuje, je daleko razantnější a doslova paralyzuje moje tělo. „Věříš, nebo pochybuješ?“ A já vím, že odpověď na tuto otázku bude zcela zásadní a rozhodující v mém životě. Vstávám ze země, utírám si slzy a rozhodně a nahlas odpovídám: „Já věřím!“

Když vycházím z místnosti pro rodiče, pracovnice z Centra provázení mě zastavuje s tím, kam jdu. Naprosto klidně odpovídám, že za Matyáškem. I mně se dostává odpovědi, že tam nemůžu, je tam spoustu doktorů, a nemusím zvládnout pohled, jak se všichni snaží zachránit nemožné. Reaguji slovy, že mě uklidní vidět, že to nikdo nevzdává. Ale já zrovna teď, když mi lékaři nedali téměř žádnou naději, vím, že mně Bůh moje milované dítě vrátí. Nerouhám se, moje víra je možná odzbrojující, tolik lidí se modlí spolu se mnou.

Od tohoto dne je všechno jinak. Od tohoto dne mne každý den čeká nějaká dobrá zpráva. Lékaři mají s Matyáškem ještě spoustu práce, jsou úžasní a nepolevující. Lidé kolem mě se nepřestávají modlit, jsou úžasní a nepolevující. Boží milost je úžasná a nepolevující. A kdo jsem já? Poslední z posledních a tolik milosti.

Začátkem července je Matyášek přeložený z oddělení ARO na chirurgickou JIP. Při vyslechnutí rozhovoru předávajícího personálu mně zatrne, když slyším sestřičku, že u tohoto případu bylo od začátku všechno špatně „...devastující poškození mozku, vnitřní orgány hotové peklo. Všem nám dal neskutečně zabrat.“ A já opět nepřestávám děkovat. Už 19. července je na tom Matyášek tak dobře, že nic nebrání propuštění domů. Má za sebou devět dní kómatu a opětovné uvedení do umělého spánku, několik vážných operací hlavy, končetin, užívání neskutečného množství antibiotik, závažná infekční onemocnění, neuvěřitelnou míru bolesti.

Slovo zázrak se kolem Matyáška skloňuje všemi pády. Do života jsme se vrátili s omezeným pohybem pravé ruky, ale jinak se Matyáškovo tělo úžasně zotavuje. Zas a zas chci děkovat vám všem, kteří jste se obrátili o pomoc k Bohu, Panně Marii, ke sv. přímluvcům, zejména k blahoslavenému Carlu Acutisovi a sv. Charbelovi. Vaše modlitby byly naprosto zásadní. Bůh vám všem žehnej a Panna Maria ať chrání vás i vaše rodiny. Aby můj příběh mohl být úplný a pro všechny, měla bych se asi zmínit i o těch, kteří se snaží zázraky pragmaticky vysvětlit a ve svém životě je nevnímají. Ve svých modlitbách jsem prosila Boha za uzdravení Matyáška pro Boží slávu, naši pokoru a obrácení hříšníků. Moc jsem si přála, aby zázrak jeho uzdravení byl pro všechny důkazem Boží všemohoucnosti, dobroty a vůbec Jeho existence.

Přesto se v mém okolí našli jedinci, kteří to za zázrak nepovažovali: „Takové věci se stávají.“ A když jsem se zeptala, co by vlastně považovali za důkaz Boží existence, dostalo se mi zajímavé odpovědi: „Já nevím, třeba potopa světa.“ Poté jsem si uvědomila, že jsou mezi námi i takoví, kteří nejenže v Boha nevěří, ale nechtějí do svého života vtěsnat ani pochybnost, zda je. Napadla mě i myšlenka, že doslova mají strach připustit, že by mohl být. Znamenalo by to totiž pro ně usilovat o změnu svého života, a to se jim vůbec nechce. Život, jaký žijí, je bez výčitek svědomí, je pohodlný, prostě žijí pro to, aby si ho náležitě užili, hlavně si nic neodepřít.

Věřit v Boha trestajícího, který způsobí potopu světa, je nesmysl. Bůh totiž není trestající, ale milující. Jsem přesvědčená o tom, že při stvoření člověka neměl Bůh zájem stvořit si služebníky, kteří by mu sloužili bez možnosti volby. To, že Boha dobrovolně přijmeme do svého života, je otázka naší svobodné vůle. Já chci věřit, a ne já musím věřit. Nebe

není pro všechny, ale jen pro ty, kteří dokáží dobrovolně obětovat svoje pohodlí, svůj čas a svoje srdce pro druhé. Jsem vděčná, že mohu jít životem opět s Matyáškem, ale zároveň si uvědomuji, že daleko důležitější je, aby moje děti zachovaly Bohu věrnost. Aby si přijaly dar věčného života v nebi. Toto je priorita. Bůh nikdy neopouští nás a naše blízké. Pro Jeho království může být člověk připraven i za velmi krátkou dobu pobytu zde na zemi. Odevzdat své blízké Bohu je vždycky neuvěřitelně těžké, toto rozhodnutí by zároveň však mělo být i plné naděje, že pokud se tak stane, jsou v nejlepších rukou. Ve své bolesti můžeme najít Boha tak, jak by se nám to v běžném životě jen těžko podařilo.

Věřím tomu, že Matyáškovo uzdravení mělo daleko hlubší smysl než jen ten, že mi ho Bůh vrátil zpět do života. Ukázal sílu lidského spojenectví. Stovky lidí pozvedly svoje prosby k Bohu se stejným úmyslem, spojili jsme naše modlitby a snažili se mu dokázat, že věříme v Jeho milosrdenství a dokážeme obětovat svůj čas, abychom s Ním navázali kontakt. „Když jsem byla malá, modlila jsem se s babičkou, ale pak jsem to jaksi vypustila a teď zjišťuji, že má smysl se modlit.“ „Když jsem se dozvěděla, co se stalo, tolik jsem se modlila, jako nikdy v životě.“ „Sama jsem cítila, jak silná dokáže být modlitba.“ „Na Matyáškovi se Bůh oslavil.“ „Nezbývá mně nic jiného než začít věřit, že Bůh tu asi fakt je.“ „Čím víc se modlím za Matyáška, zjišťuji, že je to velmi posilující pro mě.“ To jsou jen některé z reakcí, které se ke mně dostaly. Komunikovat s Bohem můžeme různými způsoby, můžeme odříkávat růžence, které mají obrovský význam zvláště v různých křesťanských společenstvích, ráno prosit o požehnání do nového dne, večer usínat s poděkováním za milosti, které se nám toho dne dostaly. A během dne poslat tisíce střelných myšlenek k Bohu, chválit za všechnu krásu, která nás obklopuje, vnímat Ho v každém detailu našeho života.

Opravdu nemusíme mít obavu, že kvůli Bohu se ochudíme o náš soukromý život. Jen ho budeme jinak vnímat. Vděčnost, láska, pokora, úcta k Bohu a lidem nás obohatí natolik, že budeme lépe snášet všechny nesnáze života a pokušení, která se nám staví do cesty. Vírou v Boha zcela jistě nevymizí lidské utrpení, ale můžeme poznat a pochopit, že v bolesti a strádání si může člověk sáhnout do nitra svého lidství, přestat vnímat všechno to nesmyslné, co konzum dnešního světa nabízí. Máte možnost si uvědomit pravé hodnoty lidské existence a přehodnotit svůj život. Naše rodina tuto možnost dostala v poslední době hned třikrát. O život nejdříve bojoval Matyášek, o měsíc později jeho bratranec, který měl vážnou autonehodu, a do třetice zranění maminky, která spadla ze žebříku a zlomila si obratel. Jenom Bůh ví, jestli jsme obstáli. Z celého srdce přeji nám všem, kterým se naskytla taková výjimečná příležitost, abychom ji dobře využili, abychom v prožité bolesti odhalili, že nejsme opuštěni, ale milováni. V každé etapě našeho života můžeme pocítit Boží přítomnost, má to jen jedinou podmínku. Musíme chtít.

Děkuji vám všem, kteří jste na mojí cestě k Matyáškově uzdravení šli se mnou. Se mnou a s dalšími, kterým do života zasáhla jakákoliv bolestná událost. Bůh žehnej nám všem.

Jana Havelková

Cesta na konec světa

Každý rok se tisíce poutníků z celého světa vydávají na cestu do Santiaga de Compostela – někteří hledají duchovní obnovu, jiní touží po dobrodružství nebo odpovědích na důležité otázky svého života.

Jak tuto cestu prožili mladí lidé z naší farnosti? Čtyři odvážní poutníci se s námi podělili o své příběhy, které na své pouti zažili. Jejich svědectví ukazuje, že Camino není jen o chůzi, jde o mnohem víc...

LEONA JORDÁNOVÁ

Má 25 let, studuje grafický design ve španělské Valencii. Během jednoho týdne na přelomu května června 2023 prošla sama stokilometrový úsek severní cesty Camino del Norte, která vede pobřežím Kantábrie a Asturie a její celková délka je 500 km.

Proč ses rozhodla jít na pouť do Santiaga de Compostela?

Pouť jsem se rozhodla jít z osobně-náboženských důvodů. Prožívala jsem velmi těžké období a potřebovala jsem být sama s Bohem, upevnit s Ním vztah a zapomenout na bolest. Myslím, že v tomto svůj účel pouť splnila.

Jaká byla pro tebe nejnáročnější část pouti, ať už fyzicky nebo psychicky?

Zjištění, že měsíc fakt nedám. Ať už kvůli samotě nebo špatnému vybavení. Byla to pro mě lekce do budoucna, protože jsem tahala desetikilový batoh bez bederního popruhu na páse. Měla jsem špatné boty a zničila si nohu tak, že jsem už nemohla dál a musela zastavit. Jsem za to ale zpětně ráda. Bůh mi ukázal, že nemám tak moc utíkat do samoty a taky, že se mám líp vybavit ☺.

Co ti na pouti nejvíce pomohlo překonat těžkosti?

Setkávat se s lidmi, mluvit s nimi o jejich těžkostech a radostech a sdílet se. Člověk zjistí, že v mnoha věcech není sám v tom, co prožívá. Je to paradox, chtěla jsem být sama a nakonec mi nejvíc pomohla přítomnost druhých (cizích) lidí.

Jaký byl nejvýznamnější osobní přínos pouti?

Šla jsem na pouť s tím, že Bůh se postará. Měla jsem v plánu spát co nejvíc venku. Měla jsem hamaku, spacák, věci na kemping a docela málo peněz. Nechala jsem doma telefon a šla jenom se starým tlačítkovým pro případ nouze (a taky protože mě donutilo okolí.☺ Takže jsem vlastně neměla žádnou jistotu. Ale potřebovala jsem asi takové sebeujištění do života, že nemám mít strach a Bůh se o můj život postará. A to se dělo během celé pouti. Vždycky jsem měla kde spát, co jíst, cítila jsem se v bezpečí. Po zjištění, že na severu Španělska není tolik stromů a míst, kde bych mohla hamaku zavěsit, mi Bůh vždycky nějakou dvojici stromů dal. I když jsem musela pouť ukončit dřív, mohla jsem přejet autobusem blízko Santiaga k mému kamarádovi. Takže Bůh se vždycky postaral a žiju teď ve větší odevzdanosti.

Využívala jsi nějaké mobilní aplikace?

Ne Chtěla jsem jít pouť trochu "postaru".☺

Sdílela jsi průběh pouti s rodinou/přáteli?

Ne, potřebovala jsem pouť prožívat sama s Bohem. Myslím, že je to to nejkrásnější, jak člověk může pouť prožít. Sem tam jsem odpověděla na zprávy, jestli jsem naživu.☺

Máš nějaký zážitek z pouti, o který se s námi můžeš podělit?

Kus cesty jsem šla s drogovým dealerem. Potkali jsme se u jedné značky a byli oba zmatení. Byl to kluk z Londýna. Bylo to jedno z nejhezčích setkání. Když jde člověk sám, má tendenci se víc spojovat s druhými. Byl to on, který mi ukázal, že mám úplně špatnou stravu na cestu (měla jsem hlavně instantní polévky a kaše). Sám mi dal oříšky a ovoce a díky němu jsem nabrala sílu a naučila se, co na cestě potřebuju mít za stravu. Nasbírali jsme na cestě šalvěj a černý bez a udělali si na mém vařiči čaj (děkuju za vypůjčení o. Petrovi! ☺). Pomohl mi nést můj těžký batoh. Bavili jsme se o drogách a o jeho práci, o Bohu, o životě. I v tak těžké situaci mi dal Bůh možnost evangelizovat. Ano, nemáme soudit. Když mi řekl o jeho "práci" mohla jsem se otočit a jít jiným směrem. Ale vím, že to by Ježíš neudělal. Byl to moc dobrý kluk, od kterého jsem se hodně naučila.

Doporučil/a bys cestu do Santiaga de Compostela ostatním?

Ano, doporučila, ale buďte připravení na obrovské množství turistů přímo v Santiagu. Dokonce jsem se ani nedostala do kostela na mši a musela čekat hodiny a hodiny. Bylo to pro mě trochu smutné, že se z pouti vytratilo to hlavní, co přináší. Hodně lidí šlo jen nasbírat kilometry, vstávali brzy ráno, aby udělali svůj denní rekord. Díky takovému množství lidí se někdy nedá do Albergue (domy pro poutníky) dostat k přespání. Lidi využívají aplikaci a rezervují si noc už dny dopředu. Já takto přišla do jednoho místa a v celém městě jsem nenašla místo k přespání, všechno bylo rezervované dopředu. Musela jsem jít dalších 10 km do dalšího města, úplně vyčerpaná. Asi je potřeba se připravit na to, že technologie přišly i na pouť do Santiaga a jít ji ve větší "chudobě" je náročné. Zároveň se neporovnávejte, mějte svoje tempo. Pokud někdo jde denně 30 km a vy jen 15, nevadí. Je důležité poslouchat svoje tělo a nepřemáhat se. Nejde přece o to nachodit co nejvíc kilometrů...

Plánuješ ještě někdy tuto cestu absolvovat?

Nejspíš ano, až zase budu potřebovat samotu s Bohem. Tentokrát si ale nebudu dávat tak vysoké laťky a budu líp vybavená ☺. Možná ji někdy půjdu i s kamarády!

VIKTORIE BÍLKOVÁ

Aktuálně má 19 let, studuje Gymnázium Břeclav. V dubnu letošního roku sama absolvovala pětidenní pouť portugalskou trasou do Santiaga de Compostela. Vycházela z Valency a ušla okolo 124 km.

Proč ses rozhodla jít na pouť do Santiaga de Compostela?

Já vlastně ani nevím.☺ Byl to můj sen, který jsem si chtěla, než mi bude 19, splnit. Na začátku toho roku jsem si dala fotku z pouti na vision board (tabule s vizemi a sny na daný rok), což

v mém případě znamenalo, že vím, že to musím splnit a žádné výmluvy nepřicházejí v úvahu ☺. A tak jsem v březnu koupila letenky a za měsíc odletěla za dobrodružstvím.

Jaká byla pro tebe nejnáročnější část pouti, ať už fyzicky nebo psychicky?

Řekla bych, že každý den byly stavy nahoře a dole, ale pak člověk ty horší nějak přejde a zase se raduje z okolních maličkostí. Jedna z nejtěžších zkoušek pro mě byl třetí den, kdy mě během cesty začalo zlobit koleno nesnesitelným způsobem. Věděla jsem, že další den bude siesta a že si musím obstarat jídlo. Ubytování bylo v patře a postel dvoupatrová, takže než jsem se na ni vyškrábala, tak to dalo zabrat. Pak jsem si zahákla piercing, takže mi tekla krev a omylem jsem si přivřela prsty do dveří. Den jako korálek, ale spíš už jsem se nad sebou jen zasmála ☺. Ten den jsem v sobě bojovala, jestli pokračovat, protože po mém návratu domů jsme jeli se školou do Anglie a nechtěla jsem si tu nohu úplně "odvařit".

Co ti na pouti nejvíce pomohlo překonat těžkosti?

Ten třetí den pomohl převážně pláč.☺ Pustila jsem to ze sebe a pak to byl paradoxně jeden z nejlepších dnů. Jinak mi nejvíc pomáhaly modlitby a zastavení se a nacítění momentu toho, že jsem tam, kde jsem snila. Pokud jsem potřebovala tak tu se mnou byli přátelé a rodina, ale spíše jsem vše zpracovávala sama s Bohem.

Jaký byl nejvýznamnější osobní přínos pouti?

Spousta lidí mi řekla, že od té doby, co jsem se vrátila, tak zářím. Co je na tom pravdy, nevím, ale řekla bych, že jsem během pouti pochopila význam naplněnosti samotným bytím na Zemi. Utvrdilo mě to ve víře, uzavřela jsem si v sobě některé věci a pochopila, jaké to je být jen sám se sebou, bez jakéakoliv možnosti potkat někoho, koho znám a téměř mlčet a jen sledovat a vnímat.

Využívala jsi nějaké mobilní aplikace nebo chytré hodinky?

Zdravko - pán z Bulharska - se kterým jsem šla prvních pět kilometrů, mi ukázal aplikaci Buen Camino de Santiago, kterou prý

hodně poutníci používají, ale já šla bez ní. Neměla jsem ani žádné hodinky. Jen telefon, který jsem obvykle použila, až když jsem měla pocit, že jsem dlouho neviděla žádnou značku nebo nepotkala žádné poutníky. Obvykle jsem jen zkontrolovala směr, jestli jdu správně a jaký počet kilometrů ten den půjdu (mapy ukazovaly jiný počet km, než jsem pak obvykle ušla). Skrz bezpečí jsem trvale sdílela polohu sestře, takže doma sledovali, jak na tom jsem.

Sdílela jsi průběh pouti na sociálních sítích nebo s rodinou/přáteli?

Můj čas na sociálních sítích se během cesty zkrátil tak na 15 minut za den. A to obvykle jen na odepsání na zprávy a poslání fotek rodině/kamarádům. Když už jsem měla po příchodu volno, tak jsem obvykle seděla v parku, četla si, psala a sledovala dění kolem. Aktivní jsem nijak extra nebyla. Sdílela jsem jen pár fotek/videí.

Máš nějaký zážitek z pouti, o který se s námi můžeš podělit.

Cesta je cíl a tahle pouť to stoprocentně potvrzuje! Zážitků bylo neskutečně mnoho. Myšlenek ještě víc. Moc ráda na to celé vzpomínám. Kdybych měla vybrat jeden, tak asi samozřejmě příchod ke katedrále, což byla naprostá spoušť pozitivních emocí. Všichni poutníci, co během dne přišli, jen leželi na zemi před katedrálou a prostě se kochali tím monumentem. Ležet tam, sledovat to modré nebe bez mráčku, nacpávat se Kinder buenem a vstřebávat ten pocit „dokázala jsem to", je nezapomenutelné. Přeju úplně každému, aby si to zažil.

Doporučil/a bys cestu do Santiaga de Compostela ostatním?

Ano, ano a tisíckrát ano! Každý by si to měl zkusit. Šla jsem to poprvé, takže nemůžu posoudit jaké to je jít s přáteli nebo rodinou, ale myslím, že by to měl absolvovat každý a pokud možno sám. Objevíte v sobě zákoutí, o kterých jste neměli sebemenší tušení.

Plánuješ ještě někdy tuto cestu absolvovat?

Vše je ve hvězdách, takže kam mě život zavede, netuším. Chtěla bych se jednou vydat ze Santiaga na „konec světa," je to nějakých 50 až 60 kilometrů. Nějakou jinou trasu bych v životě určitě ještě ráda absolvovala.

DANIEL ČERVENKA

Má 20 let, pracuje jako technik ve firmě Klimabott.

Do Santiaga vyrazil v červenci 2024 po portugalské cestě, která je dlouhá zhruba 240 km. Na cestě strávil 11 dnů.

Proč ses rozhodl jít na pouť do Santiaga de Compostela?

Chtěl jsem si vyzkoušet, jestli zvládnu tak dlouhou cestu.

Šel jsi sám nebo s přáteli, rodinou?

Šel jsem sám. Po cestě jsem se seznámil s dalšími poutníky, ale hodně času jsem se snažil být sám.

Která část pouti pro tebe byla nejnáročnější?

Po fyzické i psychické stránce byla náročná část dlouhá zhruba 17 kilometrů s velkým převýšením. Šel jsem během slunečného dne, 30°C, nikde nebyl stín.

Co ti na pouti nejvíce pomohlo překonat těžkosti?

Neměl jsem pocit, že musím překonávat těžkosti...

Cítil jsem se v pohodě.

Jaký byl nejvýznamnější osobní přínos pouti?

Jsem spokojený s tím, že jsem cestu ušel. Během cesty jsem cítil vnitřní klid.

Využíval jsi nějaké mobilní aplikace nebo chytré hodinky?

Využíval jsem aplikaci Camino ninja, abych se na začátku zorientoval, kudy jít. Pak už mě vedly poutní značky.

Sdílel jsi průběh pouti na sociálních sítích nebo s rodinou/přáteli?

Ne. Kvůli rodině jsem občas poslal krátkou zprávu, aby o mě doma neměli strach.

Máš nějaký zážitek z pouti, o který se s námi můžeš podělit?

Ve Finisteře časně zrána jsem šel na pláž, ve sluchátkách mi hrála píseň Somewhere over the rainbow a přitom vycházelo slunce a paprsky světla protínaly oblaka. Byl to nádherný a velice osobní zážitek.

Doporučil bys cestu do Santiaga de Compostela ostatním?

Určitě ano. Je to velmi ojedinělá zkušenost a výzva.

Plánuješ ještě někdy tuto cestu absolvovat?

Ano. Mám v plánu vyrazit, vybral bych si francouzskou cestu.

IVANA MRÁKOVÁ

Má 25 let, letos dostudovala obor Laboratorní vyšetřovací metody ve zdravotnictví v Bratislavě a získala magisterský titul. Aktuálně pracuje jako zdravotní laborantka na oddělení hematologie a krevní banky v Úrazové nemocnici v Brně.

Cestu do Santiaga absolvovala letos s kamarádkou Simonou ve dnech 16. – 26. srpna. Šly z Porta podél oceánu, tzv. Camino Portugués por la Costa cestu dlouhou zhruba 280 km. Během cesty využívala mobilní aplikaci, která pomohla v orientaci, s doporučením ubytování a chytré hodinky, které spolehlivě odpočítávaly kilometry.

Proč ses rozhodla jít na pouť do Santiaga de Compostela?

Důvodů bylo několik. Hlavní byl určitě ten náboženský – zkusit prohloubit víru a být Bohu zase o něco blíž. Dalším byly „recenze" od poutníků, kteří poutí prošli, a jejich zážitky na celý život. V neposlední řadě to byla výzva a touha zvládnout (pro mě totálně NEtrénovaného jedince) něco tak náročného.

Šla jsi sama nebo s přáteli, rodinou?

Musím přiznat, že absolvovat cestu úplně sama jsem se bála. Doprovodila mě kamarádka a spolužačka ze střední školy, která už nad touto poutí uvažovala také delší dobu.

Jaká byla pro tebe nejnáročnější část pouti, ať už fyzicky nebo psychicky?

Zlomový den nastal asi v půlce cesty. Ten den byla „na programu“ nejdelší vzdálenost, kterou jsme musely ujít, a sice nějakých 37 kilometrů. Aby toho nebylo málo, tak se přidalo asi největší vedro, které jsme za celou pouť zažily – zhruba 32 °C. Sluníčko nám po celý den pěkně pálilo do zad a já se i přes faktor 50+ neskutečným způsobem spálila. Pocítila jsem stav totálního vyčerpání a tehdy jsem si poprvé (a díky Bohu naposledy) za celou dobu řekla, že to nedám, že jsem se přecenila, že to nezvládnu a že to asi vzdávám.

Co ti na pouti pomohlo nejvíce překonat těžkosti?

Podpory a pomoci jsem měla po celou dobu pouti dostatek, ať už ze strany parťačky Simči nebo samotného Boha. V již zmíněný krizový den (a nejen tehdy) jsem však největší oporu a pomoc našla v Boží blízkosti, protože když jsem poslední kilometry k ubytování šla s brekem a pocitem, že moje spálené nohy jdou asi 2 kilometry za mnou, jsem se prostě „jen“ modlila. Prosila jsem o pomoc. O to, abych to zvládla v pořádku dojít a mohla ráno v pořádku vstát a pokračovat v cestě. A ono ejhle...

Jaký byl nejvýznamnější osobní přínos pouti?

Pro mě určitě prohloubení víry v tom smyslu, že když je člověk v nesnázích, tak nad ním vždy „Šéf“ drží ochrannou ruku a opravdu stačí si o tu pomoc jenom říct. Nemůžu však opomenout ani fakt, že jsem nečekaně překonala sama sebe a dospěla k závěru, že když člověk fakt něco chce, tak to dokáže! Jsem toho živým důkazem.☺

Sdílela jsi průběh pouti na sociálních sítích nebo s rodinou/přáteli?

Sdílení naší cesty s rodinou byla „podmínka“ od strachujících se členů rodiny. Já osobně jsem si navíc každý večer hodila na svůj Instagram malé shrnutí z daného dne v podobě 6 fotografií, které mě aspoň donutily se nad každým dnem v klidu večer zamyslet a uložit si do paměti všechny zážitky a vzpomínky

Máš nějaký zážitek z pouti, o který se s námi můžeš podělit?

Zážitků mám plno, ale minimálně jeden stojí za zmínku. První den naší cesty jsme ušly asi kolem 20 kilometrů. Po celém dnu jsme konečně doputovaly na ubytování (Albergue), které bylo moc hezké. Na recepci seděla příjemná paní, která pak s námi strávila půlku večera, přestože mohla být už dávno doma. Vybalily jsme si věci, osprchovaly se a pak už seděly v klidu u stolu s paní z recepce, když vtom se ve dveřích zjevila taková sympatická holčina v našich letech. No nic, dál jsme si vykládaly (anglicky), já pak na Simču prohodila něco česky a v tom se od dveří ozvalo „Heeej, vy jste jako Češky?“☺. A tak jsme hned první večer potkaly Lucinku od Ostravy, která nás pak některé dny doprovázela a se kterou jsme v kontaktu dodnes.

Doporučila bys cestu do Santiaga de Compostela ostatním?

ANO, ANO, ANO!!! Jestli nad tím uvažujete, BĚŽTE! Za těch pár puchýřů na nohách a možných spálenin od sluníčka to rozhodně stojí!!! A věřte mi, když jsem to zvládla já, která do té doby ušla sotva jeden jednodenní trek (25 km), tak to zvládne každý!!!

Plánuješ ještě někdy tuto cestu absolvovat?

Na takové plánování je pro mě zatím ještě brzo. Pořád ještě vstřebávám zážitky z této cesty (bylo jich fakt hodně). Nicméně nebudu říkat, že se mi tato myšlenka v hlavě nehoní, protože to fakt stálo za to a „nikdy neříkej nikdy“.

Závěr

Poutní cesta do Santiaga de Compostela může být náročná fyzicky i psychicky. Každý z našich mladých poutníků přiznal, že je to zkušenost, která je obohatila nebo jim nějakým způsobem změnila pohled na život. Na Caminu objevili nejen krásy přírody a přátelství s lidmi z celého světa, ale především se potkali sami se sebou a s Bohem. Jejich příběhy nám připomínají, že skutečná cesta je víc než jen ušlé kilometry – je to cesta k vlastnímu nitru a k odpovědím, které si často nosíme hluboko uvnitř.

připravila:
Andrea Červenková

V listopadu oslavil **70 let** života
náš milý varhaník FRANTIŠEK BENK.

Děkujeme mu za jeho službu a přejeme
vše nejlepší, hojnost Božího požehnání,
zdraví a energii do všeho, co koná.

farníci

Modlitební společenství naší farnosti

Dnes představíme manželské společenství, které vzniklo teprve nedávno.

Jak představit naše spolčo? Jsme počtem neveliké společenství čítající tři manželské páry (Horákovi, Pospíšilovi, Dvořákovi). Naše společná cesta za modlitbou začala po charismatické obnově, která proběhla v Bojanovicích v roce 2022. Dvě z nás ji prožívaly jako účastnice, které měly to štěstí a ocitly se v modlitební skupince, jejíž vedení bylo svěřeno tehdy ještě snoubencům Martinu Horákovi a Kamči Sůkopové (dnes Horákové). Byl to pro nás natolik silný zážitek, že jsme věděly, že v určitém druhu společné modlitby chceme pokračovat. Protože nás pojí vzájemné přátelské pouto, vcelku logicky jsme k tomuto kroku přizvaly své manžely a spojili jsme se též s již zmíněnou snoubeneckou dvojicí. Modlitba v manželství a za manželství byla tehdy a stále je pro nás důležitým základem víry.

Postupem času se naše spolčo začalo rozrůstat, ne však o nové manželské páry, ale o naše děti, které nám ukázaly nové a originální způsoby, jak chválit Pána a zvát jej do našich životů. Přestože naše společenství není na tomto světě nikterak dlouho, zažili jsme tolik „zázraků“ a radostí včetně narození dětí, svatby Horákových a dalších milníků, při kterých jsme si mohli být vzájemnou oporou ve sdílení toho krásného, ale i těžkého. Zakusili jsme několikrát sílu přímluvné modlitby, cítili obrovskou oporu a pomoc při společné prosbě za konkrétního člověka/úmysl atp.

Když dovolí situace, naše ratolesti a také rozličné pracovní povinnosti nás všech, tak se scházíme každé tři týdny, přičemž pokaždé spolčo hostí a vede jiná rodina. Ježíšovo jméno vzýváme skrze chvály, díky a také prosby. K tomu nám dopomáhá hudební doprovod a písně vedoucí k adoraci. Nezbytnou součástí je také rozjímání nad Písmem a případná následná diskuze, která nás obohacuje o vzájemné postřehy ze slov Písma.

Jsme za vzájemnou blízkost velmi vděční a jsme rádi, že utužujeme vztahy mezi sebou i Pánem. Účast ve společenství všem vřele doporučujeme! ☺

Veronika Dvořáková

Boží muka sv. Huberta

Stojí v nejvyšším bodě katastru Dolní Bojanovice v trati Hašky, v blízkosti vinohradů, lesa a pěstitelské pálenice u silnice vedoucí na Starý Poddvorov. V jejím blízkém okolí jsou zasazeny okrasné křoviny a jehličnany.

Na nápad postavit tyto Boží muka přišli myslivci z Bojanovic v létě 1999 a v realizaci je utvrdila Hubertská pouť na sv. Hostýně. Svatý Hubert je patronem myslivců a lovců. V 18. století byl hrabětem Šporkem založen řád sv. Huberta na zámku Kuks ve východních Čechách.

Stavbičku navrhl místní stavitel Josef Červenka (č.p. 667) a postavili ji členové mysliveckého spolku Stupava - Ivo Novák, Kliment Hnidák a Stanislav Bravenec. Jde o typ hranolových Božích muk na čtvercovém půdorysu. Na čelní straně v horní části je segmentově klenutá nika, v níž je obraz sv. Huberta, chráněný sklem, který namaloval Bohumil Bortlík ze Starého Poddvorova podle originálu L. Mathiea "Vidění svatého Huberta" (olej z roku 1846 z baziliky Saint Hubert). Ve spodní části je menší nika pro květinovou výzdobu. Vzadu je vsazena do dříku leštěná žulová deska s textem:

Ku cti a chvále
Pána našeho
a jeho služebníka
sv. Huberta
věnují a o ochranu prosí
Bojanovští myslivci
L.P. 9.7.2000
arch. Červenka Josef

Stavba je vyzděná z cihel, omítnutá a obílená. Na střížku je použita pálená taška - dvojitá bobrovka zašpičatělá. Ve stavbě je uložen zápis - seznam členů, mince a informace o světcově úctě.

Požehnána byla 9. července roku 2000 za přítomnosti o. biskupa Petra Esterky a za asistence kněží Petra Karase a Pavla Merty z Čejkovic. Svěcení se zúčastnilo asi 500 lidí a to i z okolních vesnic. Hrála dechová hudba Šohajka. Boží muka připomínají zásady a dobré tradice svatohubertské, které vycházejí z Bohem daných zákonů a zákonů přírody.

Místo je snadno dostupné, jak pěšky, tak i autem, a tak se tam může kdokoliv zastavit. O památku se starají členové mysliveckého spolku Stupava. V roce 2025 plánují Boží muka vymalovat. Tuto úpravu by měla provést paní Kamila Bartálová z Poddvorova.

připravila B. Bílíková na základě
diplomové práce Františka Kuběny

Dovoluji Bohu, aby mě miloval?

Bazilika svatého Petra 24. 12. 2023

Drazí bratři a sestry,

začínáme slavit Vánoce, příchod Světla na tento svět.Obyvatelům temné země vzchází světlo“ (Iz 9,1). Kolem pastýřů, bdících za noci, se „rozzářila sláva Páně“ (Lk 2, 9). V temné zemi zazářilo z nebe světlo.

Co je tímto světlem, které vzešlo v temnotách? Naznačuje to apoštol Pavel, který napsal: „Projevila se Boží dobrota,“ Boží milost, „která přináší spásu všem lidem,“ aby obestřela svět.

V Ježíši se Nejvyšší stal maličkým. V Ježíši se Bůh stal Dítětem, aby se od nás dal obejmout. Přesto můžeme se ptát - proč svatý Pavel nazývá příchod Boha na svět milostí? Aby nám sdělil, že je zcela zdarma. Neučinili jsme nic, abychom si Boží lásku zasloužili, a nebudeme ji moci nikdy oplatit. Vánoce nám připomínají, že Bůh miluje stále každého člověka, i toho nejhoršího.

Opravdu „veliká radost“ zvěstovaná této noci pastýřům, patří „všemu lidu“. V pastýřích, kteří zajisté nebyli svatí, jsme přítomni i my se svými křehkostmi a slabostmi. Jako povolal je, povolává Bůh také nás.

Drazí bratři a sestry, co dělat, když stojíme před touto milostí? Jediné: přijmout tento dar. Otázka Vánoc zní: „Dovoluji Bohu, aby mě miloval? Svěřuji se jeho lásce, která mě přichází spasit?“

Tak veliký dar si zasluhuje velikou vděčnost. Dnes je ten správný den, abychom přistoupili ke svatostánku a k betlému. Přijměte dar, kterým je Ježíš, abychom se pak jako Ježíš stali darem. To je ten nejlepší způsob, jak změnit svět. Změníme se my, změní se církev. Změní se dějiny, když začneme snahou měnit nikoli druhé, nýbrž sami sebe tím, že ze svého života učiníme dar. Ukazuje nám to Ježíš této noci: nezměnil dějiny tím, že někoho přinutil, nebo silou slov, nýbrž darem svého života. Nečekal, že se staneme dobrými, ale nezištně se nám daroval. Ani my nečekejme, až se bližní stane dobrým nebo až církev bude dokonalá. Začněme my. V tom spočívá přijetí daru milosti.

Jedna legenda praví, že pastýři, kteří přišli k jeskyni, přinesli různé dary. Všichni vynikali štědrostí. Jeden z pastýřů byl ale tak chudý, že neměl, co by dal.

A zatímco všichni pokládali své dary, on stál zahanbeně stranou. Svatý Josef a Panna Maria se během přijímání všech těchto darů ocitli v nesnázi, zvláště Maria, která pečovala o Děťátko. Když tedy uviděli onoho pastýře s prázdnýma rukama, pokynuli mu, aby přistoupil blíže, a dali mu do náruče Ježíše.

Onen pastýř si uvědomil, že dostává, co si nezasloužil, největší dar dějin. Začal všem Ježíška ukazovat, nemohl si dar všech darů nechat pro sebe.

Drahý bratře, drahá sestro, zdají-li se ti tvoje ruce prázdné a srdce chudé na lásku, je tato noc tvoje. Projevila se Boží milost, aby zazářila v tvém životě. Přijmi ji a zazáří v tobě světlo Vánoc.

papež František

Dárky v komoře

Listonoš zazvonil dvakrát. Do Vánoc scházelo pět dní. Nesl obrovskou krabici zabalenou v drahém papíru a zdobenou zlatými stuhami.

„Dále,“ ozvalo se z domu.

Listonoš otevřel dveře. Dům byl zanedbaný, všude leželo plno prachu. V křesle seděl starý muž.

„Podívejte, jak krásný dárek vám nesu!“ zahlaholil vesele listonoš.

„Děkuji. Klidně ho postavte na zem,“ odpověděl muž smutně.

„Pane, vás ten dárek netěší? Ani se nepodíváte dovnitř?“

„Nemůžu... Opravdu nemůžu,“ odpověděl muž se slzami v očích. A začal vyprávět listonošovi o své dceři, která se provdala do sousedního města a zbohatla. Každý rok mu k Vánocům posílá dárek s lístkem: „Od dcery Lucie a jejího muže.“ Nikdy žádné osobní přání, jediná návštěva nebo pozvání.

„Jen se pojďte podívat,“ dodal muž a unaveně vstal.

„Ale,“ podivil se pošťák. Komora přetékala vánočními dárky... Všechny byly zabalené v krásném papíru a převázané lesklými stužkami.

„Vždyť vy jste je vůbec neotevřel!“ divil se listonoš.

„Ne,“ prohlásil zklamaně stařík. „Není v nich láska.“

Žije-li ještě tvůj otec nebo matka, nezapomínej na ně! A to i tehdy, máš-li doktorský titul, jsi dobrý obchodník, máš vysoké společenské postavení nebo se ti výborně daří.

Na co můžeš být pyšný, jestliže se stydíš za své staré rodiče? Pravda, nenecháš je hladovět. Mají, co potřebují. Přesto si však připadají zbyteční a neužiteční, protože postrádají tvou náklonnost, lásku, protože ztratili srdce svých dětí.

Mezi rodiči a dětmi se může leccos přihodit. Možná, že příčinou neshod a roztržky je svéhlavost na obou stranách. I kdyby tomu tak bylo, pak jestliže trpí člověk a nadto tvůj vlastní otec nebo matka, je zapotřebí na všechno zapomenout. A být zase dobrý, laskavý a ochotný pomoci v těžkých dnech stáří.

Vánoční příběhy pro potěchu duše

připravila M. Červenková

Řeholní život v České republice Řád bratří domu Panny Marie v Jeruzalémě - němečtí rytíři

Milí přátelé,

dnes si představíme další rytířský řád. Jsou to němečtí rytíři, v naší zemi tradičně spojovaní s oblastí Jeseníků. Latinský název tohoto řádu je *Ordo domus Sanctæ Mariæ Theutonicorum Hierosolymitanorum* (zkratka ***OT – Ordo Theutonicorum, Německý řád***)

RYTÍŘSKÉ ŘÁDY

První rytířské řády byly zvláštními formami duchovních řádů tvořených rytíři-mnichy, které měly za úkol plnit vojenské úkoly v souvislosti s ochranou Evropy či Svaté země před muslimy. **Původní myšlenkou církevních rytířských řádů byla sice péče o nemocné poutníky a ochrana poutnických cest do Svaté země,** ale ve vrcholném středověku vystoupil do popředí ozbrojený boj za obranu křesťanství před islámem, pohanstvím, schizmatismem či kacířstvím. V současnosti je činnost rytířských řádů už výlučně dobročinného charakteru.

Vznik a rozvoj

Řád bratří domu Panny Marie v Jeruzalémě (OT) má svůj původ ve Svaté zemi, kde roku 1190 založili němečtí občané z Brém a Lübecku (proto se také užívá název Německý řád) při obléhání města Akkonu špitál pro nemocné poutníky a raněné křižáky. Toto zřízení navazovalo na starší tradici, kdy již v roce 1127 byl v Jeruzalémě Německý dům s mariánskou kaplí pro poutníky a nemocné, kteří nerozuměli domácí řeči. Nové špitální bratrstvo se již roku 1198 změnilo na rytířský duchovní řád. K původní špitální činnosti přibyl pak další úkol chránit vojenskou silou křesťanskou víru proti Kristovým nepřátelům. Do řádu byli přijímáni jak rytíři, tak kněží. Členové se starali o nemocné, o bezpečnost cest, chránili poutníky, sloužili se zbraní ve vojenské službě. Kněžská část vtiskla Německému řádu charakter řádu duchovně rytířského. K plnění charitativních úkolů se postupně konstituovala i ženská větev řádu. K profesním členům v průběhu dějin přibyli ještě familiáři a obláti – mimo konvent žijící dobrodinci a podporovatelé řádu. Řád se velmi rychle rozšiřoval. Komendy a špitály vznikly ve Svaté zemi, na Kypru, v Řecku, Itálii, Španělsku, Nizozemí, v Pobaltí a ve Svaté říši národa německého. Činnost řádu a jeho moc kulminovaly v Prusku a Livonsku, kde byl pod vedením německých rytířů založen stát západoevropského typu. Toto období dějin symbolizují dvě místa - Marienburg a Marburg. Německý řád pak patřil spolu s templáři a johanity k nejznámějším a nejvlivnějším rytířským řádům středověku.

V českých zemích působil rád již od 13. století. Získal rozsáhlé statky a vlivnou pozici zvláště na severní Moravě a ve Slezsku (Hostěradice, Sovinec, Bouzov, Horní Dlouhá Loučka, Opava, Krnov, Bruntál – zde bylo jeden čas sídlo nejvyššího představeného). V průběhu dějin, mimo jiné pod vlivem rostoucího národního uvědomění, vzniku protestantismu a různých krizových situací, řád postupné ztratil světský stát i značný majetek. Jeho existence se omezila na působení v rakouských dědičných zemích. V polovině 19. století prošel řád rozsáhlou organizační reformou pod vedením P. Petra Paula Riglera a dalších osobností s důrazem na duchovní činnost a praktickou charitativní péči. Kněží ve stále větší míře přebírali duchovní a pastorační správu ve farnostech. Řád se osvědčil zejména v sanitní službě. Po skončení 1. světové války se v důsledku společenských změn stal řádem výhradně duchovním. Nacistický režim zrušil řád roku 1938 v Rakousku a o rok později v Československu. Členové řádu byli rozehnáni, někteří uvězněni. Majetek byl zkonfiskován a výsostné řádové symboly včetně známého typu kříže pak fašismem surově zneužity. Po roce 1945 se řád pokouší ve střední Evropě o svou společenskou rehabilitaci i o vnější a vnitřní rekonstrukci s možností pokračovat v uskutečňování svých ideálů.

Organizační struktura

Nejvyšší autoritu nad bratřími, sestrami i terciáři, nad provinciemi, konventy a komendami vykonává generální kapitula. Generální představený – velmistr řádu – sídlí ve Vídni. V čele každé provincie stojí provinciál (prior) se svými rádci.

Charakteristika

Řehole řádu byla inspirována částečně činností templářů i zvyklostmi johanitů. Některé prvky řádového života byly převzaty ze zkušeností cisterciáků a dominikánů. V polovině 13. století pak byly sestaveny prolog, statuta a zvyklosti řádu, které byly později několikrát přepracovány. I přes změny činnosti řádu v průběhu staletí zůstal stále platný hlavní ideál, který se koncentruje do hesla „Léčit a pomáhat". Řád, inspirován Boží výzvou k evangelizaci světa a k důslednému životu podle evangelia, následuje Krista v konkrétním praktickém životě i v pokorné nenápadné charitativní službě; v mírnění duchovní i hmotné bídy, v péči o nemocné, staré a opuštěné; v kněžské pastorační službě na inkorporovaných farách. Dnes jako duchovní rytíři se členové řádu obětují pro věc Božího království, ochranu bezbranných a osamělých, pomoc slabým, utlačovaným a trpícím. Duchovní rytíř má být nositelem naděje, zastáncem spravedlnosti, člověkem rozdávajícím lásku, pochopení, vlídnost. Rytířství s sebou nese úctu k hodnotě kteréhokoli člověka jako jedinečného, neopakovatelného originálu Božího dítěte.

Činnost

Členové řádu slouží ve farnostech (na Bruntálsku, v Karlově Studánce, v Sovinci, na Opavsku a Bouzovsku) a jako duchovní u sester. Další aktivity vykonávají v oblasti vzdělávací, sociální a zdravotní – například provozují řádovou varhanickou školu v Opavě, věnují se pečovatelské službě v bývalém okrese Bruntál, poskytují materiální a finanční pomoc zdravotnickým zařízením a kulturním institucím.

Řádový oděv

Profesní bratři nosí černou kleriku s bílým pláštěm a černým křížem. Bílý plášť dostává každý, kdo složil slavnou profesi (slib).

Členství v řádu

Společenství bratří přijímá tělesně, duševně a duchovně zdravé muže, kteří chtějí sloužit Bohu v tomto řádovém společenství. O přijetí do noviciátu rozhoduje převor se svou radou. Noviciát trvá jeden rok a po jeho ukončení se skládají sliby na jeden rok a pak na dva roky. Po této době následuje slavná profese.

Kontaktní údaje

Česká provincie Řádu bratří domu Panny Marie v Jeruzalémě - Rybí trh 185/16, 746 01 Opava

Více o řádu se dozvíte na www.nemeckyrad.cz.

zpracováno na základě knihy Řeholní život v českých zemích
Petr Martínek

MARIÁNSKÁ POUTNÍ MÍSTA V ČESKÉ REPUBLICE

Poutní bazilika Panny Marie Bolestné v Bohosudově - II. část

Rekapitulace první části

V první části jsme se dozvěděli o počátcích poutního místa, které je dnes součástí města Krupka v Podkrušnohoří. Jeho kořeny sahají až do 20. let 15. století, kdy se ve zdejších lesích ukryly řeholnice z nedalekého kláštera ve Světci vyrabovaného husity. Všechny zde však postupně zemřely. Poslední z nich schovala před svou smrtí do vykotlané lípy u vyvěrajícího pramene vody sošku Piety. Zanedlouho se toto místo stalo dějištěm kruté bitvy. Dne 16. června 1426 zde byli pobiti saští křižáci ustupující z neúspěšné bitvy s husity u Ústí nad Labem i lužičtí rytíři, kteří jim byli vysláni na pomoc. Jejich těla pak místní pohřbili pod vykotlanou lípu. Někdy po roce 1434 přišla do těchto míst žnout trávu děvečka z místního statku. Napadl ji jedovatý had. Zázračným zásahem Matky Boží, která se zjevila v oslnivém světle v koruně staré lípy, byl však had zahnán na útěk. Po této události šel místo obhlédnout hospodář ze statku s několika měšťany. V dutině stromu našli milostnou sošku a se svolením pana faráře ji nechali přenést do krupského kostela. Soška ale několikrát zmizela na své původní místo, a tak byla u vykotlané lípy postavena dřevěná kaplička, do níž byla soška umístěna. Roku 1443 byla tato kaplička nahrazena kaplí zděnou, která byla na počátku 16. století přestavěna na gotický kostel. Stavbu zahájil v roce 1507 nejvyšší kancléř Albrecht Libštejnský z Kolovrat. Brzy však zemřel, a tak se dokončení započatého díla zhostil Albrecht z Vřesovic, pán na Kyšperku. Nový chrám byl vysvěcen roku 1515, tedy krátce před vypuknutím náboženské reformace. Bohosudov ovšem zůstal věrný katolicismu, a to i tehdy když roku 1576 podlehla protestantismu sousední Krupka. Velkou zásluhu na tom měl také Jiří ml. Popel z Lobkovic, který v roce 1587 povolal jezuity z pražského Klementina, aby upevňovali katolicismus a chránili Bohosudov před luteránskými vlivy ze sousedního města. Rozkvět poutního místa za jezuitského působení byl zastaven roku 1618 českým stavovským povstáním a třicetiletou válkou. Jezuité museli odejít a poutní místo bylo zpustošeno. Podařilo se však zachránit milostnou sošku, která byla tajně odvezena do Duchcova. V období rekatolizace po porážce českých stavů se roku 1624 opět vrátila do Bohosudova. Tím ovšem nebylo zdaleka vyhráno. Třicetiletá válka byla totiž teprve ve svých počátcích. Bohosudov tak musel několikrát čelit válečnému plenění a Pieta musela být ještě čtyřikrát přemístěna.

Přerod v barokní klenot

Po skončení válečného konfliktu se opět začalo blýskat na lepší časy. Majitelka soběchlebského (dříve kyšperského) panství Anna Marie von Bleyleben totiž v závěti odkázala bohosudovským jezuitům veškerý svůj majetek. Ze získaného majetku vytvořili jezuité nadaci, z níž čerpali finanční prostředky na stavbu nové rezidence. S výstavbou se započalo roku 1670 a o sedm let později byly práce dokončeny. Součástí nově vzniklé rezidence byla také škola pro zpěváky a ministranty. Dva roky nato, tedy v roce 1679, pak jezuité založili vedle své rezidence také gymnázium. Společně s výstavbou rezidence byl budován i ambit kolem kostela Panny Marie Bolestné, který je důležitou součástí poutního areálu. Tato chodba oválného tvaru spojuje sedm kaplí, které symbolizují sedm bolestí Panny Marie. Jednotlivé kaple mají různé stáří. Nejstarší pochází z roku 1625. Definitivně byl ambit dokončen až s výstavbou poslední kaple z roku 1722. Je však nutno říct, že tato stavba navazovala na ohradní zeď vybudovanou z ochranných důvodů v letech 1584–1594.

Celý proces barokního zvelebování poutního místa byl završen výstavbou nového barokního chrámu, který nahradil původní gotický kostel. Stavební práce vedli Giulio a Octavio Broggiovi, architekti italského původu žijící v Litoměřicích. Základní kámen byl položen 3. července 1701 a 1. září 1706 byl nový chrám Panny Marie Bolestné slavnostně vysvěcen. Práce však ještě pokračovaly do roku 1708.

Hrozba zániku

Roku 1773 zrušil papež Klement XIV. Tovaryšstvo Ježíšovo. Jezuitská reziden-

ce v Bohosudově v důsledku toho osiřela a hrozilo, že věhlasné poutní místo zanikne. Krize se ještě prohloubila po roce 1782, kdy císař Josef II. zakázal poutě a náboženská procesí. Před hrozící zkázou však zachránil poutní místo Jan Ferdinand Kindermann, kněz a pozdější litoměřický biskup, který si roku 1786 na Josefu II. vydobyl, aby byla v Bohosudově zřízena samostatná lokálie (duchovní správa s vlastním knězem mimo sídlo farnosti). V roce 1798 dokonce Bohosudov povýšil z lokálie na proboštství.

Řád Tovaryšstva Ježíšova byl opět obnoven roku 1814, avšak Bohosudov se navrátil do rukou jezuitů až v roce 1853. Přesto byla poutní tradice na tomto místě v průběhu 1. poloviny 19. století velmi živá, obzvláště v prvních letech. Opětovná jezuitská správa poutního místa znamenala další rozkvět. Jezuité obnovili v Bohosudově svou pedagogickou i misijní činnost a na počátku 20. století přistoupili k nové rekonstrukci, při níž byl celý komplex výrazně rozšířen. Rozvoj poutního místa vyvrcholil roku 1924, kdy byl poutní chrám Panny Marie Bolestné povýšen papežem Piem XI. na baziliku minor.

V rukou nezvaných hostů

Mračna se nad Bohosudovem stáhla v roce 1939, kdy byly v souvislosti s vypuknutím druhé světové války zakázány poutě a vůbec jakékoli projevy náboženského života. Poválečný čas, kdy se náboženství opět stalo svobodné, představoval jen krátké mezidobí před další ranou v podobě komunistické totality spojené s vykonstruovanými monstrprocesy, násilnou perzekucí a brojením proti církvi a inteligenci. V dubnu roku 1950 byli bohosudovští jezuité násilně internováni v rámci Akce K, ilegální iniciativy, jejímž cílem bylo zlikvidovat kláštery a mužské řeholní řády. V Bohosudově byl zřízen sběrný tábor pro kněze a v roce 1952, nebo 1953 se z jezuitského komplexu poutního místa staly kasárna československé armády. Po invazi vojsk Varšavské smlouvy v roce 1968 vystřídala československé vojáky sovětská posádka, která v Bohosudově zůstala až do roku 1991. Mračna, která zahalila poutní místo na dlouhá desetiletí, se rozplynula roku 1993, kdy byla obnovena poutní tradice a znovuotevřeno bohosudovské Biskupské gymnázium, na které se po dlouhé době opět vrátili jezuité, kteří zde působí dodnes. V roce 2018 byla věhlasná poutní bazilika Panny Marie Bolestné prohlášena za národní kulturní památku.

DOBRÉ VĚDĚT

Součástí areálu baziliky je i Vodní kaple, která chrání pramen, jemuž jsou připisovány léčivé účinky. Barokní kaplička byla postavena až roku 1722, nicméně posvátný pramen v ní vyvěrající neoddělitelně patřil k poutnímu místu již v dobách jeho vzniku.

Navzdory starobylosti poutního místa je jméno Bohosudov z historického hlediska relativně mladého věku. Poprvé jej použil roku 1848 František Palacký ve svém díle Popis Království českého. Původní název poutního místa však zněl Mariaschein, česky Mariina záře (pravděpodobně odkaz na zázračné zastrašení jedovatého hada). To, že se místo původně nazývalo německy, bylo dáno jeho lokací v Němci osídleném pohraničí. Později se ale začalo užívat české pojmenování Šejnov, které vzniklo zkomolením původního Mariaschein. To pak přetrvalo až do 19. století.

Sebastian Esterka

Krabice

Holčička připravovala dárek k Vánocům. Balila krabici do obrovského kusu drahého zlatavého papíru a přikrášlovala ji lesknoucími se ozdobami a barevnou stuhou.

„Co to děláš?“ vyčetl jí otec. „Tolik papíru přijde nazmar! Víš, kolik stojí?“

Holčička si přitiskla krabici k sobě a se slzami v očích utekla do pokoje.

O Štědrém večeru přinesla krabici ve zlatém papíru tatínkovi.

„To je pro tebe, tati,“ zašeptala.

Otec zjihl. Asi byl na ni příliš tvrdý. Vždyť to byl dárek pro něj. Rozvázal tedy pomalu stuhu, trpělivě rozbaloval obrovský papír a pomalu krabici otevřel.

Byla prázdná. To ho rozzlobilo: „Ty jsi zničila ten papír jen kvůli nějaké prázdné krabici?“

Holčičce se znovu nahrnuly slzy do očí: „Ale ona není prázdná! Dala jsem do ní milion pusinek.“

Proto má jeden muž na svém pracovním stole krabici od bot.

„Vždyť je prázdná,“ diví se všichni.

„Není. Je plná lásky mojí holčičky,“ odpoví pokaždé.

z knihy Živá voda pro duši

Tři věci sobě i druhým přej:
- zdraví, přátele a radost

Tři věci ovládej:
- svoji povahu, svůj jazyk a svoje chování

Tři věci zdokonaluj:
- odvahu, dobrotu a lásku k bližnímu

Tři věci dávej:
- čas svým blízkým, slovo útěchy osamoceným a slovo pochvaly těm, kteří si ho zaslouží

Tři věci obdivuj:
- krásu přírody, děti a staré lidi

Pavel Zuchniewicz: Zázraky Jana Pavla II., nakl. Doron 2020, 219 stran

Na jaře příštího roku (2025) to bude 20 let od smrti papeže Jana Pavla II. S odstupem času je zřejmé, že to byl nejen výjimečný člověk a jeden z velikánů novodobých dějin, ale skutečný světec. V modlitbě vyprosil hodně zázraků, ať už za svého života nebo po odchodu k Bohu. Jeho přímluva je mocná a je zjevné, že ani tam dnes nezahálí.☺

Přinášíme jeden z příběhů:

Úryvek z knihy:

Maria Badillo si byla jistá, že pro jejího syna je to poslední šance. Pětiletý Heron byl už několik měsíců v nemocnici s leukémií a doslova vyhasínal před očima. Nemohla se už déle dívat na utrpení svého dítěte, které procházelo chemoterapií, a to už poněkolikáté.

S manželem hledali pomoc na mnoha místech. Byl už v pěti nemocnicích, až se nakonec dostal do Státního pediatrického institutu v městě Mexiko. Tehdy se dozvěděli, že do jejich země přijede papež. A má být v Zacatecas, což je zhruba dvě hodiny letadlem od Rio Grande, kde bydleli. Maria se rozhodla, že se musí dostat do blízkosti Jana Pavla II. .Její muž vtom směru neprojevoval velké nadšení. Coby levicový politik si papeže vážil, ale v Boha nevěřil. Přišlo mu málo pravděpodobné, že by riskantní cesta na letiště mohla přinést nějaký výsledek. Maria na tom ale trvala a dosáhla svého. V zástupu vítajících se jim podařilo získat místo v první řadě. Jen aby se k nám Svatý otec aspoň přiblížil, myslela si s napětí a vyhlížela papežské letadlo.

Bylo 12. května 1990. Konečně na nebi spatřili tmavý bod, který se jim před očima zvětšoval. Zakrátko se kola letadla dotkla letištní plochy. Brzy se v jeho dveřích objevil člověk oblečený v bílém. Nicméně vyznačená cesta, kudy měl projít, byla dost daleko od místa, kde manželé s nemocným chlapcem stáli. Zůstala jim ještě naděje, že Jan Pavel II. bude chtít sám přijít blíž k lidem, jak to míval ve zvyku.

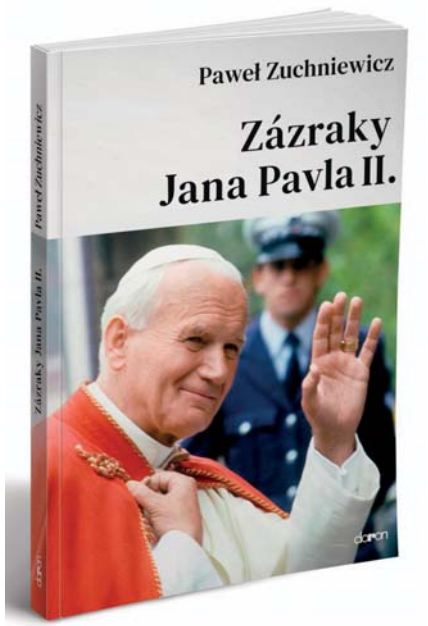

A skutečně, papež náhle zabočil směrem k nim. Heron, kterého matka držela v náruči, křečovitě svíral malého holoubka, kterého měl vypustit na počest Svatého otce. Cítil, že se děje něco mimořádného. Konečně ho uviděl zblízka. Laskavá, usměvavá tvář, bílé solideo na hlavě. Papež mu posunkem naznačil, aby holuba vypustil. Heron dál svíral holoubka v rukou, takže Jan Pavel gesto zopakoval. Chlapec konečně pochopil, holub zatřepetal křídly a vznesl se do vzduchu. Jan Pavel se široce usmál. Naklonil se a políbil bezvlasou hlavičku dítěte. Po chvíli se vzdálil.

„Mami, já mám hlad," povídá chlapec, když se ocitli v autě. „Máš hlad? Seš si jistý?" zeptala se překvapeně matka. Heron už dva týdny nepřijímal normální stravu a bylo divné, že by tak najednou dostal chuť k jídlu. „Ano, dal bych si kuře," odpověděl.

Že by Mariiny předtuchy byly správné? Čím víc času ubíhalo od setkání na letišti, tím víc byli rodiče přesvědčení, že se stalo něco neobyčejného...

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Nicolas Vanier., Bella a Sebastian (podle Cécile Aubryové)

Uprostřed nádherných, ale i děsivých hor se odehrává strhující drama o přátelství. Celá vesnice se snaží chytit zvíře, které jim dáví ovce. Sebastian se rozhodne, že „bestii" ubrání a zachrání. Pes mu oplácí jeho lásku a stanou se z nich přátelé. Podaří se Sebastianovi zvítězit nad lidskými předsudky?

Cestička

Setkání vedoucích ministrantů
28. 9. 2024

Dne 28. 9. se v Brně konalo setkání vedoucích ministrantů z celé brněnské diecéze. Začínalo se dopolední mší svatou v katedrále sv. Petra a Pavla, kde si mnozí účastníci i „zaministrovali". Hlavním celebrantem mše svaté byl o. Pavel Šenkyřík a průvodcem mše svaté byl o. Daniel Martínek. Cílem této akce bylo se společně zaměřit na liturgii mše svaté, a proto nás čekaly celkem 3 inspirativní workshopy.

Po mši svaté následoval společný oběd a pak první workshop. Společně jsme při něm diskutovali o tom, jak má správně vypadat mše svatá. Po každém workshopu probíhala krátká pauza, kterou jsme například mohli využít k výstupu na věž katedrály (pro mnohé to byl velký šok, když se dostali na věž zrovna, když zvonila „celá") ...

V další workshopu jsme se zaměřovali na ministrantské schůzky a jejich vedení. No a poslední workshop jsme se zaměřili na to, jak správně vést ministranty v našich farnostech. Pro mnohé bylo velké překvapení, když se dozvěděli, kolik funkcí v naší dolnobojanovské farnosti máme (a nejen to...).

Na závěr nás přišel pozdravit biskup Pavel, který nám rozdal pár drobných překvapení, požehnal nám a mohli jsme vyrazit zpátky domů...

O několik týdnů později se konal **kurz vedoucích ministrantů** v Osové Bítýšce. Po večeři jsme se ubytovali a mohli začít náš první workshop, kde jsme se

zaměřovali na mši svatou a její části. Celá diskuse trvala asi hodinu a půl. Následně jsme se přemístili do nedalekého kostela sv. Jakuba, kde jsme měli společnou modlitbu. No, a když jsme se vrátili z kostela, bylo už pozdě večer, a tak jsme šli už spát.

Další den jsme měli možnost zúčastnit se ranní rozcvičky, kde si zacvičili pouze dva vedoucí, a taky dobrovolné mše svaté. Následně jsme měli snídani a náš dopolední workshop, u kterého jsme se zaměřovali na vedení ministrantských schůzek. Následoval oběd a odpolední klid. Odpoledne jsme se vydali na procházku, kde jsme hráli spoustu zajímavých her... Jakmile jsme se vrátili, odpočinuli jsme si a zahráli jsme si ragby a „člověče nezlob se“ v běhací verzi... Po celém dni plných aktivit jsme se vydali do kostela ke společným chválám a prosbám, kde jsme si při odchodu zazpívali i píseň „Ejhle Hospodin přijde“ a následně povečeřeli a šli spát. V neděli ráno následovala mše svatá, při které jsme taky přispěli ke sčítání věřících ve farnosti.☺ Byl to nádherný pocit být v zaplněném kostele v Pánově blízkosti... No a po mši jsme si šli sbalit věci a pak na poslední workshop, u kterého jsme se zaměřili na aktivitu ministrantů ve farnostech. Po společné diskusi jsme se vydali na slavnostní oběd (vepřo-knedlo-zelo), rozloučili se a vydali se zpátky do našich domovů.

Chci poděkovat všem organizátorům těchto akcí za nádherné prožití těchto naplňujících dní. Celkem se nás v Brně zúčastnilo 50 ministrantů a na kurzu 28 ministrantů.

Na závěr patří největší poděkování Pánu Ježíši, který si nás vyvolil, abychom byli jeho věrnými služebníky nejen u oltáře, ale také v každém dni našeho života.

Sebastian Herka

Ministrantská olympiáda 2024

Dne 9. listopadu se v Újezdě u Brna konala Ministrantská olympiáda. A to bychom nebyli my, abychom se této akce nezúčastnili.

Sraz jsme měli v sobotu 9.11. v 6:30 na parkovišti u fary. A ani to tak dlouho netrvalo a za krátký čas jsme byli nachystaní k odjezdu. Ještě předtím, než jsme odjeli, nám všem o. Petr na cestu a na celou olympiádu požehnal a pak už jsme bez váhání vyrazili vyhrát.☺

Jakmile jsme dorazili na místo, vydali jsme se do kostela v Újezdě, kde jsme měli sraz, abychom celou olympiádu začali. Setkali jsme se tedy už se všemi účastníky Ministrantské olympiády, také s kněžími i s opravdovým olympijským vítězem z České republiky... Po skončení programu v kostele první stupeň vyjel auty do Telnice, kde nás měli reprezentovat naši mladší ministranti, a druhý stupeň se vydal do nedaleké tělocvičny v Újezdě u Brna. V tělocvičně jsme na sebe „hodili“ dresy a šli se připravit na naši první hru, a to byl ping-pong.

A když už jsme u těch her, tak co jsme vlastně hráli?

Ping-pong, fotbal, florbal a taky jsme si otestovali své ministrantské znalosti v podobě menšího testu.

V ping-pongu se druhý stupeň ukázal..., no nic moc, až na některé jedince, ovšem první stupeň nás reprezentoval přímo nádherně, dokonce s prvním místem!

V mezičase jsme si udělali ministrantské testy, které u všech skupin dopadly dobře (co taky čekat od ministrantů, že jo ☺) a vydali jsme se do sportovní haly v Újezdě (první stupeň se přesouval z telnické Orlovny do telnického areálu Sokola, kde kluci zůstali až do večera).

Ve sportovní hale nás čekal florbal a fotbal, na který jsme se všichni opravdu těšili. Co se týká florbalu, tak jsme nebyli opravdu špatní (konkurenci jsme měli, ale na dolnobojanovské ministranty neměli). No a pak tu byl fotbal, u kterého jsme byli stoprocentní a všechny zápase jsme prohráli.☹

Ke konci dne k nám už přijeli hráči z prvního stupně a mohlo pomalu začít vyhodnocování celého dne a všech týmů. Ale ještě předtím jsme měli menší vystoupení mladších holek s jejich nacvičeným tancem, který byl zaměřen na chválení Ježíše. Jako bonus se nám ukázalo pár kněží z brněnské diecéze, kteří hráli fotbalový zápas proti telnickým mladým klukům. A jak to dopadlo? Kněží vyhráli 2:1 nad Telnicí. No a konečně mohlo začít vyhodnocování.

První stupeň: 4. místo

Druhý stupeň (starší): 11. místo

Druhý stupeň (mladší): 19. místo

K tomu jsme dostali drobnou odměnu v podobě sladkostí. Sice jsme nevyhráli, ale zážitek to byl úžasný... Na závěr jsme si udělali společnou fotku a mohli spokojeně vyrazit zpátky domů...

Celkem se zúčastnilo přes 500 ministrantů z brněnské diecéze, z Bojanovic 14 ministrantů, přes 10 kněží a 2 jáhnové.

Na závěr bychom chtěli poděkovat všem organizátorům za přípravu tak velké

akce, zúčastněním ministrantům za jejich ochotu, férovost, týmovost a mnoho dalšího. Ale především patří poděkování Pánu Ježíši, který na nás celou dobu dohlížel, žehnal nám a dává nám ministrantům možnost být věrnými služebníky u oltáře.

Martin Moravanský a Sebastian Herka

Navštívil nás svatý Mikuláš

Rozloučení s rokem Karla Kryla

Hudebník, jehož 80. výročí narození i 30 let od jeho úmrtí si letos připomínáme, byl mistr protestsongu, ale také satirik, milovník slovních hříček a v neposlední řadě autor niterních duchovních písní.

Málokterý český umělec byl zahrnut tolika poctami jako **Karel Kryl.** Mimo jiné mu 28. října 1995 prezident Václav Havel udělil in memoriam medaili Za zásluhy II. stupně.

Autor a zpěvák, jehož první album **Bratříčku, zavírej vrátka** (1969) zvítězilo v r. 1990 v anketě hudebních publicistů o nejlepší československou desku všech dob, k sobě i tři desítky let po své smrti přitahuje pozornost. Jeho písně zní u táboráků i na mítincích politických stran, půjčují si je současní zpěváci a učí se ve školách.

Pokud chceme v Krylově tvorbě hledat duchovní prvky, je nejlépe začít u písní, které vyšly v r. 1974 v Německu jako LP deska v českém překladu **„Písně o vzkříšení“**. Kryl vzpomínal, že chtěl původně napsat mešní ordinárium. Nakonec vznikly pouze čtyři písně, které pojí odkaz na pašijový příběh a které tematicky navazují jedna na druhou. Jsou to písně **Jidáš** (byla určena těm doma, kteří kolaborovali s režimem tzv. držením postů omlouvající se: „Když to neuděláme my, tak nás vyhodí a dají sem ještě větší darebáky“.), **Zapření Petrovo** (s klíčovým veršem: „Zabíjí – li pastýře, pak se i ovce rozutekou“.), **Žalm 71** (číselné označení odpovídá roku vzniku písně) a konečně Děkuji, jedna z Krylových nejsilnějších, končící vyznáním: „Beránku děkuji, marně jsi neumíral“. V písni **Děkuji** najdeme vedle prvků děkovné modlitby i odkazy na celou **Nejsvětější Trojici**. V prvních verších vnímáme **Boha Otce:** „Stvořil Bůh ratolest“. **Bůh Syn** je onen Beránek v závěru. A **Duch Svatý**? Lze jej nalézt v ohni, za jehož vzplanutí básník děkuje, i v učení různým ctnostem, které autor vyjmenovává. Arciopat benediktinského kláštera v Břevnově Anastáz Opasek, Krylův zpovědník a přítel z dob bavorského exilu při Krylově pohřbu 11. března r. 1994 o těchto písních řekl že „stačí k tomu, aby stanul před tváří Krista. Ty jsou vyznáním jeho hluboké víry“.

O jedné z nejznámějších písní **Anděl** sám autor popisuje vznik skladby: „Projížděli jsme krajinami opuštěnými rabovacími gardami, krajinami se zničenými kostely a Božími mukami, rozšlapané dřevěné varhany, praky a vzduchovkami rozstřílené barokní sošky, zlámané krucifixy a andělé s ulámanými křídly“.

Motiv Kristova umučení používá písničkář i v dalších textech. Píseň **Pieta** je primárně o okupantech z r. 68, avšak „Madona s mrtvým synem umučeným“ v ní hraje klíčovou roli. Motiv nástroje Kristova umučení („Nad horizontem dva paprsky slunce až zaplanou, na krku srdce a nad sebou kříž budu mít“.) se objevuje i v další písni **Srdce a kříž**. K písním čerpajícím z biblických obrazů umučení pak můžeme přiřadit i **Salome**, obraz ženy, která požádala Heroda o hlavu Jana Křtitele.

Oblíbeným Krylovým obrazem je také postava ďábla nebo jinak vylíčené zlo, často opět propojené s náboženskými motivy. V již zmíněné písni Jidáš vede zrádce s ďáblem dialog. V písni **Hlas** se vypravěč setká se satanem a propůjčí mu svůj hlas za bohatství, aby posléze skončil podobně jako Jidáš („Vždyť jemu dnes s hlasem i duše má patří, když na větvi visím“.) V písni **Veličenstvo**

Kat se objevuje „kněz ďábel, co mši slouží, z oprátky má štolu“. Obraz satana najdeme i v písni **Dědicům Palachovým**, nebo v písni **Kain IX**.: „Jsem pán a císař Kain Devátý a tyran z Boží vůle, a ne-li z vůle Boží, tedy pak tomu chtěl ďábel“.

Z Bible čerpal Kryl inspiraci i tehdy, i když vnímal svou roli exulanta. V jeho **Žalmu 120** se autor jako exulant připodobňuje k vyhnancům, kteří museli opustit zaslíbenou zemi: “Vyhnaný dostal jsem útulek v porobě, v salaších ciziny bylo mi spáti“.

To, že biblické nebo duchovní prvky a obrazy najdeme v tolika Krylových písních (a náš výčet rozhodně není úplný), není náhoda. Kryl byl hluboce věřící člověk, i když o sobě někdy tvrdil, že je „vzpurný křesťan“. Obrazy Krista, jeho Matky, andělů a ďábla k jeho životu a světu patřili, běžně s nimi počítal a používal je ve svých jazykově vytříbených a mimořádně silných písních. A i když se v řadě z nich objevuje krev smrt a špatný konec, vždy můžeme mít na paměti ono: „Marně jsi neumíral“ z písně Děkuji.

Píseň Děkuji byla v anketě hudebního redaktora radia Proglas Milana tesaře 10 let po úmrtí autora označena jako jeho nejúspěšnější skladba. Podle názoru většiny respondentů, mající co říci ke Krylově tvorbě, je to píseň nejvroucnější, prostoupená pokorou a takovou píseň se podaří člověku napsat jednou za život, má-li štěstí. Tuto píseň můžeme vnímat jak poselství pro nás obyčejné lidi, kteří v životě klopýtáme, prožíváme trápení, zkoušky a zklamání a někdy už nevíme, kudy kam. Kryl nám tímto ukazuje cestu ke kráse, čistotě a lásce. Jeho píseň nám může pomoci otevřít oči a uvidět po svém boku Krista, který jde cestou našeho života s námi a dává na ní poznat nejhlubší smysl veškerého bytí.

A na závěr Krylův vzkaz pro nás: „Přeju vám lásku, protože nenávist je protiklad této ctnosti, přeju vám pokoru bez područí a ještě dobré svědomí, které vzniká nikoliv špatnou pamětí, ale statečnou prací a vytrvalou pílí. Nashledanou v lepších časech a snad na slyšenou, byť na jiných vlnách. Mám vás rád“.

zpracováno z komentáře hudebního redaktora radia Proglas Milana Tesaře připravil František Kuběna

PRO ZASMÁNÍ

Milý Ježíšku, píšu ti letos potřetí, protože předchozí dva dopisy rozškubala máma, když na mě křičela, abych už si našel práci. Honzík 40 let

Manželka by pod stromečkem chtěla hodně dárků. No nic... koupím jí puzzle a zabalím každý kousek zvlášť.

Ten pocit, když otevřu skříň a najdu tam něco, co mi sedí i po deseti letech. Třeba šálu, čepici a rukavice...

Ten pocit hrdosti, když zvládnete měsíční práci za jeden den! Ano, už jsem snědla celý adventní kalendář.

Milý Ježíšku, letos jsem zlobila, tak bys mi pro změnu mohl něco vzít. Třeba bolesti zad, doplatek za elektřinu a deset kilo.

Myslím, že by lidé měli chodit bosi, je to mnohem zdravější. Například já, když se ráno vzbudím obutý, tak mě strašně bolí hlava...

Od Nového roku začínám s novým životním stylem! Dostal jsem kolo, takže pro cigára a pivo si budu jezdit na kole.

Chtěla jsem upéct vánoční cukroví. První věta zněla: rum podle chuti. Cukroví jsme vypili přímo z flašky...

Pracovat mezi Vánocemi a Silvestrem není tak hrozné. Daleko horší je chodit do práce mezi Silvestrem a Vánocemi.

Opravdové Vánoce nezačnou, dokud maminka neřekne, že se na všecko může vykašlat.

Před Vánocemi: Nejezte to cukroví. Po Vánocích: Vy to vůbec nejíte.

Pokud pijeme na zdraví, měla by to hradit zdravotní pojišťovna.

Muži, pokud vám žena řekne, že k Vánocům nic nechce, je to past...! Opakuji: „Je to past...!

Začal jsem s novou dietou, jmenuje se svalová. Nadlábnu se a svalím se do postele.

Od prvního jsem chtěla začít cvičit hubnout. Ale už je druhého. Zase musím měsíc čekat...

JEŽÍŠ UZDRAVUJE WORKOHOLIKA

Hudba z kůru o vánočních svátcích

4. adventní neděle 22. 12. 2024

14.30 J. J. Ryba: Česká mše vánoční "Hej, mistře"

Po požehnání veřejné provedení mše

jako oslava 200 let od vzniku sboru a orchestru

Štědrý den 24. 12. 2024

23.00 J. J. Ryba: Česká mše vánoční "Hej, mistře"

Hod Boží vánoční 25. 12. 2024

10.00 F. X. Brixi: Missa pastoralis

Křest Páně 12. 1. 2025

10.00 F. X. Brixi: Missa pastoralis

účinkuje: **Svatováclavský sbor a orchestr se svými sólisty**

řídí: **Lucie Škrháková a Karel Bohůn**

Děkujeme všem, kteří jste nás dne 22. 12. 2024 podpořili jako muzikanti, zpěváci, či posluchači při našem mimořádném a neuvěřitelném 200 letém jubileu od první písemné zmínky o sboru a orchestru při veřejném provedení Rybovy vánoční mše na prostranství před Obecním domem. I když je naší prioritou zpívat především Bohu, tak jsme rádi, že máme spoustu fanoušků i zde mezi námi lidmi. Vaše podpora nás nesmírně těší a doufáme, že se toto mimořádné Boží dílo podaří udržet ještě mnoho dalších let.

Lucie Škrháková

CESTA • Zpravodaj při kostele sv. Václava. Vydává Římskokatolická farnost Dolní Bojanovice.
Šéfredaktor Alena Tlachová. • Redakční rada. B. Bílíková, A. Červenková,
M. Červenková, K. Košutková, P. Martínek a Z. Sklenský.
Schránka pro el. příspěvky: cesta.db@seznam.cz
Redakční rada si vyhrazuje právo na úpravu článků.

Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Náklad 1 300 kusů. Tisk LELKA Dolní Bojanovice
NEPRODEJNÉ.